

Catalunya Social



JESÚS CLAVAT EN CREU

RADIO REM

(Codina-Farriol)

EL SUPER

i

La sensació de 1928

BABY

El receptor de galena perfecte

S. N. 5 PARSIFAL-SELECTOR

Muntatge, reparació, transformació

Balmes, 126 - Barcelona



TALLERES:
AMISTAD, 23

Mas, Goberna & Mosso
Eng. S. L.
BARCELONA

OFICINES: CASTANYS, 4 (P. N.) T. 777 S. M.

Ascensors

Muntacàrregues

Cabrestants

Polipastos

Carros-monorrails

Cadenes transportadores

ARQUES «SOLER»



Les úniques d'un
SOL BLOC
MASSÍS

AMB BLINDATGE

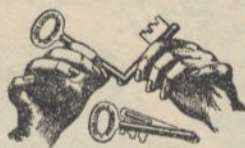
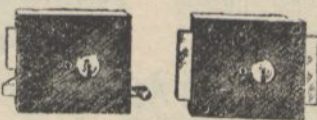
(patentat)

incombustibles i
imperforables fins
amb el SOPLET

PANYS «SOLER»

De gran seguretat
per a portes de pis
amb clau plegable

(patentada)



A. SOLER CAPDEVILA

Carrer Aldana, 3

BARCELONA

CONCESSIONARIS A MADRID

FIEL, S. A.

Caballero de Gracia, núms. 7 i 9. - Telèfon 16119

Salvador Basseda

OLIS D'OLIVA PER
A L'EXPORTACIÓ
A L'ENGROS



DESPATXI

Plaça Palau, lletra C. - Tel. 2054 A.

MAGATZEMS:

Avinguda Icària, 205 i Cadena, 15

Calefacció Central

Termo - Sifons

Ventilació

Cuines



LA TÉRMICA S.A.



Ascensors

Originals "Schindler"

Muntacàrregues i Muntaplats

Carrer Trafalgar, 36 - Tel. 1118 S. P.

Navalles, Màquines d'afaitar

i demés eines de tall

Màquina d'afaitar amb fulla de navalla, exclusiva de la casa



Objectes per a
tocador per
la manicura
TALLER D'ESMOLAR

PLAÇA DEL PI, 3 (Enfront l'Església)

S A B O N S

BARANGÉ

PER RENTAR
LA ROBA



BARCELONA

Telèfon 305 H. Gayarre, 57

LA BIBLIA

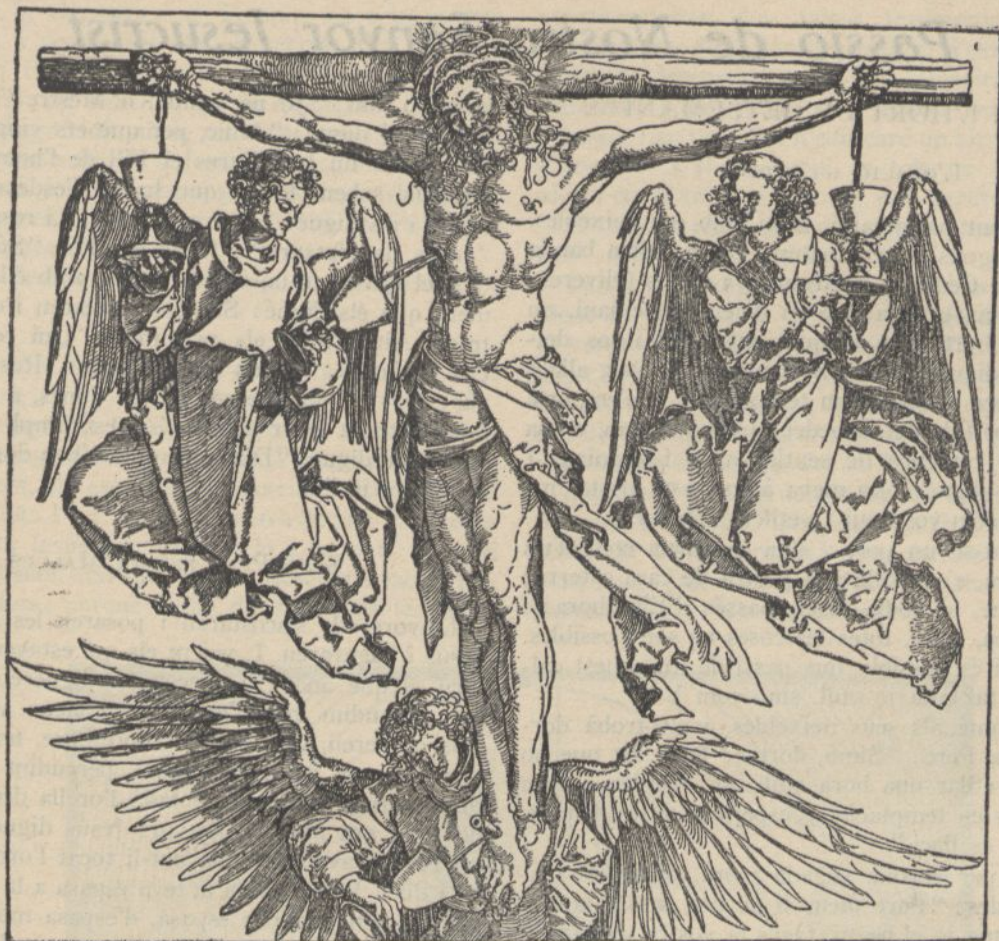
DE
MONTSERRAT



Aquesta traducció dels textos originals de la Bíblia amb el corresponent comentari, constarà de 23 volums de més de 300 planes en gran format. Únicament es ven per subscripció a tota la sèrie de volums. El preu de cada volum relligat és de 30 ptes. El pagament s'efectuarà a l'entrega de cada volum.

Demaneu prospectes especials al R. Pare Administrador de les Publicacions.

MONESTIR DE MONTSERRAT (BARCELONA)



A JESÚS CRUCIFICAT

*Sou dolç, Senyor, com el matí
i com el so d'aigua cristal·lina;
i ara sagna vostre cor diví
i pal·lideix vostra faç divina.*

*Canta l'ocell en l'enramada
i els arbres s'agencen de verdor;
i Jesús damunt la creu amada
s'esllangueix de pena i de triador.*

*Senyor! volem fer-vos companyia
en l'hora suprema de la mort;
els vostres espasmes d'agonia
són, Jesús, el nostre desconhort.*

*Senyor, l'ànima us enyora
perquè sou dels homes el consol;
la «Catalunya Social» us plora
i compungida es vesteix de dol.*

*Sabem, però, i ens aconhorta
que la Vida no s'estroncarà;
del sepulcre s'obrirà la porta
i la llum del Crist triomfarà.*

Passió de Nostre Senyor Jesucrist

I. A L'HORT DE GETSEMANI

L'ORACIÓ I L'AGONIA

Jesús, havent parlat així, sortí amb sos deixebles, dirigint-se, segons el seu costum, cap a l'altra banda del torrent de Cedró, a la Muntanya de les Oliveres; i arriben a una granja que en deien Getsemaní, on hi havia un hort, dins el qual entrà Ell i sos deixebles. I els digué: "Seieu aquí mentre jo vaig allà a orar. Oreu per no caure en temptació". I s'emportà Pere i els dos fills del Zebedeu, Jaume i Joan, en sa companyia, i començà de sentir paüra i angoixa. I aleshores els digué: "La meua ànima està trista fins a la mort; esteu-vos aquí i vetlleu amb mi".

I endinsant-se un poc, a una distància com d'un tirat de pedra, s'agenollà i es postrà de cara a terra; i pregava que, si podia ésser, passés d'Ell l'hora; i digué: "Abba, Pare, totes les coses us són possibles. Pare meu, si és possible, que passi de mi aquest calze; mes no tal com jo vull, sinó com Vós".

I se'n vingué als seus deixebles, i els trobà dormint, i diu a Pere: "Simó, dorms? És a dir que no heu pogut vetllar una hora amb mi? Vetlleu i oreu per no caure en temptació. L'esperit prou és disposat, mes la carn és flaca".

Se n'anà per segona vegada i orà, dient les mateixes paraules: "Pare meu, si no pot passar aquest calze sense que jo el begui, faci's la vostra voluntat". I tornà altra volta, i també els trobà dormint; puix els ulls d'ells estaven carregats. I no sabien què respondre-li.

I, deixant-los, se'n tornà novament, i pregà per tercera vegada, repetint les mateixes paraules.

I posat en agonia orava més intensament. I la seva suor devingué com gotes de sang regalimant fins a terra. I se li aparegué un àngel del cel que el confortava.

EL BES DEL TRAÏDOR

I aleshores, havent-se alçat de l'oració, ve per tercera vegada als seus deixebles, i els trobà dormint de tristesa, i els digué: "Dormiu ja i reposeu... Ja n'hi ha prou. Com és que dormiu? Alceu-vos; oreu per no caure en temptació. L'hora és vinguda; heus aquí que el Fill de l'home serà lliurat a mans dels pecadors. Alceu-vos, anem; mireu, el qui em lliurarà ja és a prop.

Judas, qui el traïa, sabia prou aquell lloc, perquè Jesús hi anava tot sovint amb sos deixebles. Judas, doncs, havent pres la cohort i homes al servei dels pontífexs i fariseus, se n'hi anà amb llanternes i falles i amb armes.

Encara Jesús parlava que s'atansà el traïdor, qui era un dels dotze, i amb ell la gran turba amb espases i bastons, enviada pels prínceps dels sacerdots, i escribes i ancians del poble. I Judas anava al davant.

El traïdor els havia donat un senyal, dient: "Aquell que jo besaré, és ell, agafeu-lo i meneu-lo amb cautela".

Judas, doncs, acostant-se al moment a Jesús per a

besar-lo, diu: "Jo us saludo, o Mestre!" I el besà. I Jesús li digué: "Amic, per què ets vingut? O Judas! Amb un bes lliures el Fill de l'home?"

Jesús, sabent tot el que havia d'esdevenir-li, s'avençà i els digué: "Qui cerqueu?" Li respongueren: "Jesús de Natzalet". Jesús els diu: "Sóc jo". Judas, el qui el traïa, estava també amb ells. I al moment que els digué: Sóc jo, recularen i caigueren a terra. Altra volta els preguntà: "Qui cerqueu?" I ells digueren: "Jesús de Natzalet". Respongué Jesús: "Us he dit que sóc jo; si, doncs, a mi em cerqueu, deixeu estar aquests". I es complí així la paraula que digué: "D'aquells que m'heu donat, no n'he perdut ni un".

SIMÓ PERE FERREIX MALCUS

Llavors ells s'acostaren i posaren les mans sobre Jesús i l'agafaren. I, veient els qui estaven al seu entorn el que anava a succeir, li digueren: "Senyor, que percuim amb l'espasa?" I heus aquí que un dels qui eren amb Jesús, Simó Pere, tenint espasa, alçant la mà la desembeinà i, percuïnt el criat del príncep dels sacerdots, li tallà l'orella dreta. El nom del criat era Malcus. Llavors Jesús digué: "Deixeu, no passeu avant". I, havent-li tocat l'orella, el curà. I va dir a Pere: "Fica la teua espasa a la beina; puix tots els qui pendran espasa, d'espasa moriran. O és que et penses que no puc pregar a mon Pare i m'enviarà tot seguit més de dotze legions d'àngels? El calze que m'ha donat el Pare, no l'he de beure? I com se compliran les Escriptures, que així convé que es faci?"

JESÚS ÉS PRES

En aquella hora digué Jesús a les turbes, als prínceps dels sacerdots, als magistrats del Temple i ancians qui eren vinguts contra Ell: "Com a un lladre sou sortits a agafar-me amb espases i bastons; cada dia ensenyant en el Temple, seia al vostre davant i no m'agafàreu. Però aquesta és la vostra hora i el poder de les tenebres. Tot això ha succeït perquè es complissin les Escriptures dels profetes".

Aleshores la cohort i el tribú i els servents dels Jueus agafaren Jesús i el lligaren. I tots els deixebles seus abandonant-lo, fugiren. Mes un cert jove net l'anava seguint cobert amb un llençol sobre el cos nu, i l'agafaren. Mes ell, deixant el llençol, nu, s'escapà d'ells.

II. EL PROCÉS RELIGIÓS

JESÚS DAVANT ANÀS

I el portaren primerament a Anàs, perquè era sogre de Caifàs, qui era el pontífex d'aquell any. Caifàs era el qui havia donat als Jueus aquest consell: "Convé que un sol home mori per al poble".

El pontífex, doncs, preguntà Jesús sobre els seus deixebles i la seva doctrina. I Jesús li respongué:

"Jo he parlat públicament al món; jo sempre he ensenyat en la sinagoga i el Temple, on acuden tots els Jueus, i no he dit res en secret. Per què em preguntes? Pregunta aquells qui han sentit el que jo els he parlat; ells saben el que jo els he dit". Mes tan bon punt hagué dit això, un dels servents qui era allà donà una bufetada a Jesús, dient: "Així respons al pontífex? Jesús li respongué: Si he parlat malament, prova en què he dit mal; mes si he dit bé, per què em pegues?"

I Anàs l'envià lligat a Caifàs, el pontífex.

EN EL TRIBUNAL DE CAIFÀS

Llavors, agafant Jesús, el conduïren a casa de Caifàs, el príncep dels sacerdots, on s'eren ajuntats tots els sacerdots, els escribes i els ancians. Els prínceps dels sacerdots i tot el consell cercaven un fals testimoni contra Jesús per a lliurar-lo a la mort. I no el trobaren, essent així que s'eren presentats molts testimonis falsos; perquè molts donaven fals testimoni

contra d'Ell i els testimonis no s'avenien. A l'últim, comparegueren dos falsos testimonis i digueren: "Aquest va dir: Puc destruir el Temple de Déu, i tornar a aixecar-lo en tres dies. Nosaltres mateixos li hem sentit a dir: Jo destruiré aquest Temple fet de mà d'homes i en tres dies n'edificaré un altre no fet de mà d'homes". I el testimoni de tots no concordava. I, alçant-se al mig, el príncep dels sacerdots, li digué: "No respons res a això que aquests testifiquen contra tu?" Mes Jesús callava.

I altra volta el príncep dels sacerdots el preguntava, dient-li: "Ets tu el Crist, el Fill de Déu beneït? Jo et conjuro per Déu viu que ens diguis si tu ets el Crist, el Fill de Déu". Jesús li respon: "Tu ho has dit. Ho sóc. I de veritat us asseguro que aviat veureu el Fill de l'home assegut a la dreta del poder de Déu, i venint en els núvols del cel".

Llavors el príncep dels sacerdots s'esquinçà les vestidures, tot dient: "Ha blasfemat! Quina necessitat tenim ja de testimonis? Ara mateix heu sentit la blasfèmia. Què us en sembla?" I tots ells li respongueren, dient: "És reu de mort".



Per on comença la rehabilitació de la fama de Jesús

La preponderància dels escribes, sacerdots i fariseus estava greument amenaçada per la fama de Jesús. Aquest deia d'ells que eren raça d'escorçons, sepulcres emblanquinats, matadors dels profetes, que es menjaven les cases de les vídues, que tancaven les portes del cel. I com que allò que deia ho avalava amb prodigis el poble se'l creia i el seguia i havia retirat tota la seva confiança als seus antics directors. El prestigi llur anava per terra.

I com quedaven davant els romans dominadors? Com un estre inútil. Els governadors romans deixaven a les autoritats religioses jueves que se la campessin com poguessin amb tal que tinguessin el poble quiet i resignat; però a la que es donessin compte que la seva influència en el poble era perduda poc els respectarien, ans bé substituirien per la força tot aquell mecanisme i els centurions romans i els publicans recaptadors anirien a ocupar els seients del sanhedrí i les entrades del temple i de les sinagogues.

La curació de l'orb de naixença amb la consegüent polèmica de la qual tan desacreditats en sortiren els sacerdots, i la resurrecció de Llätzer varen donar el darrer cop i impulsaren tota aquella gent plena de malícia i ben coneixedora de totes les trampes a organitzar la pròpia defensa.

La primera consigna que es donaren fou la de desacreditar Jesús davant el poble. Si curava i feia coses prodigioses era perquè estava en tractes amb el dimoni; era donat al menjar i al beure; no tenia cap respecte al dissabte; tractava i menjava amb els pecadors i amb els traïdors publicans que tenien arrendats els impostos i treballaven a favor dels dominadors romans; emparava les dones adúlteres; era home ambiciós que no en tenia prou d'ésser rei dels jueus sinó que es feia també fill de Déu. Amb aquestes acusacions volien desacreditar Jesús, però llurs temptatives no reeixiren de primer antuvi i no pogueren impedir la solemnnial i fervorosa rebuda que el poble féu a Jesús el dia dels Rams, cridant pels carrers de Jerusalem: *Hossanna al fill de David! Beneït el qui ve Rei d'Israel, en nom del Senyor.*

Aquell fet degué impulsar els principals jueus a resolucions definitives. No hi cabia altra cosa sinó perdre'l. Calia difamar-lo i matar-lo en la major ignomínia i com més aviat millor.

Sor Isabel de Villena en les seves meditacions *Vita Christi* (1) deixata aquest pensament. Era cosa necessària, als ulls dels vells del Sanhedrí que Jesús morís no de qualsevol manera sinó de mort ignominiosa després d'haver perdut la seva fama perquè *qui mor en bona fama lauors comença a viure* perquè la fama és comparada molt raonablement a pà molt substanciós, car no solament sosté l'home a vida, ans el fa immortal. I posa en boca dels enemics aquesta conclusió: *Arrenquem-lo una vegada més de la memòria dels vivents i que lo seu nom no sia pus en memòria.*

Llurs propòsits reeixiren a la mesura del seu cor. Esbravat el poble en el dia dels Rams ja no va guardar el seu entusiasme i es va decantar a fer el joc dels enemics de Jesús, o perquè estava ja fatigat de Jesús qui per altra banda no coonestava cap passió popular, o perquè fou enganyat pels sacerdots, o perquè fou subornat pel diner. Més endavant la fe-

rum de la sang i la hipnotització d'un espectacle l'acabarà de convertir en fera i cridarà irritat contra les vacil·lacions de Pilat: *Crucifica'l, crucifica'l! No volem aquesta mena de rei! No tenim altre rei més que el Cèsar!* Si Pilat vol fer reaccionar el poble a favor de Jesús comparant-lo a Barrabàs el poble farà un punt dels seus i demanarà que sigui lliberat Barrabàs i crucificat Jesús a qui el poble té per més criminal que aquell homicida.

Per si això semblés encara una sentència massa seriosa que es pogués dar a Jesús algun aire de víctima innocent, s'ha preparat, no se sap com, aquella burla diabòlica de passejar-lo de casa d'Herodes al pretori de Pilat abillat com un boig i essent la riota de les dones i de la canalla.

Quan Pilat el farà sortir vestit de la púrpura d'alguna capa vella de soldat romà i coronat de vergues retorçades d'acàcia plenes de punxes i mig mort de la flagel·lació, els qui encara havien servat alguna moderació seran escandalitzats i cridaran que els treguin allò del davant i que ho acabin de posar en la creu.

I, finalment, perquè res quedés d'ignomínia que no hagués sofert Jesús, serà portat al suplici amb altres dos malfactors reconeguts per tals, barrejat amb ells, i si encara quedava algú dels forasters que havien anat a Jerusalem per la Pasqua que no sabia de què anava, ara es quedaria ben informat: eren tres lladres que portaven al suplici de la creu, per sentència de Pilat i amb l'aprovació de l'opinió popular.

Qui serà que comenci a desfer tota aquella trama d'injustícia i maledicència! Si els deixebles de Jesús dispersats i fugitius no gosen treure la cara, qui hi haurà que tingui pit per a dir el primer de tots: *aquest Jesús que aquí veieu és rei, és innocent, és Sant.*

Aquest heroi no podrà ésser altre que la seva mare. Aquí tenim una ben natural explicació de la presència de Maria en el carrer tan prop com pogué de Jesús entre les turbes que increpaven aquells tres sentenciats a pena de mort i de la presència de Maria en el calvari tan prop com pogué de la creu entre els botxins i els fariseus.

Quan Maria fou vista al carrer acompanyant Jesús, llavors va començar la vindicació de la fama de Jesús. La seva Mare no s'avergonyia d'ell i confessava públicament amb les seves llàgrimes la seva maternitat. Si va sortir sola de casa seva ben aviat anirà acompanyada d'altres santes dones que gosaran més al costat de Maria. Fins i tot un dels deixebles, revingut de l'astorament, els farà costat. Es veu que ja l'ha presa per mare i com tal l'acompanya.

La presència de Maria prop de la creu farà més encara: iniciarà les públiques confessions de la reialesa i de la divinitat de Jesús. Si ella ha estat la primera i l'han seguida les dones que l'acompanyaven i Sant Joan, el deixeble estimat, en seguirà una de confessió la menys esperada de tothom. Un dels lladres veurà en el seu company de suplici Jesús el rei eternal pròxim a entrar en la seva glòria i li

(1) Cap. CXXXI i CXXXII.

pregarà ésser admès a ella. I després el centurió i més tard Josep d'Arimatea i Nicodemus.

I aquella ratxa de confessors ja mai més s'estroncarà i vindrà un dia en què la creu ja no serà tinguda com un instrument difamador, sinó com un

penó de victòria i com un senyal gloriós, per haver estat regada amb la sang de Jesucrist i amb les llàgrimes de Maria la mare de Jesús i senyora i mare nostra.

JAUME RAVENTÓS

Rei de reis!

Quem suis temporibus ostendet beatus et solus potens, REX REGUM et Dominus dominantium.

Sant Pau. Timot. I, 6, 15

Vostra imatge, Senyor!, la vostra imatge en creu l'hem vista aquests dies per quioscos i cinemes amb un altre *inri*. En mig de la barreja fermentada dels quioscos, en mig del pandemòni um cinematogràfic, us posen nova corona de sarcasme: "*El rei dels reis*". Senyor, ben cert que de la plenitud del vostre regne no és el temps encara, ben cert que si els nostres cors obtusos o fràgils us refusen el tribut o us l'escatimen, encara és als cors on preferiu assentar la reial cadira essent-vos el carrer ingrát, i la ciutat rebel, però és ben cert que si en algun lloc del món actual sou especialment estrany i foraster és al quiosc i al cinematògraf.

I al cinema, Senyor, Vós no en sou, de rei. D'una hora lluny se'ls coneix als qui ara us hi ensenyen, que ells no en són del vostre reialme. Us ensenyen com a curiositat sentimental; i el comparsa que usurpa, Senyor, vostre nom sagrat, ja es dona bon compte ell, i bona cura hi tenen els seus empresaris, de no revelar-vos com a Déu ni com a Fill de Déu. Tot el més, aquest "Crist" ensucrat i llepissós amb el qual volen amagar la majestat vostra veritable, és fill de Renan.

Rei de reis, seríeu, Vós, Senyor, al cinema? Allà on viuen de picar, trinxar i esmicolar vostres lleis i justícia, i fan diners, i molts, d'aquesta trencadissa, allà us retrien homenatge de regalia? La casa pairal del crim, l'escola de lladres, la càtedra d'apatxes i terroristes, l'institut de l'orgia i l'adulteri us proclama Rei de Reis? És l'*Ave, Rabbi*, del traïdor. Si s'ho creguessin de cert, els empresaris, que sou Vós el Rei i l'Amo, es tancarien de cop i per sempre, tots els cines i *studios* d'Amèrica i Europa.

Estèril paròdia, després de veure, Senyor, el film on "*passa*", fent pampallugues, vostra "reconstrucció", visió ben diferent del contemplar en esperit vostre Evangeli, que pocs seran els espectadors que deixaran de seure als escons d'aquest amfiteatre elèctric i nocturn, i tan pagà com l'altre! Que pocs els convertits; que pocs refusaran el retorn a les visions triomfals de la carn, el diable i el món, reis veritables de la sala fosca!

Us posen al costat, no fos cas que la vostra lliçó fos massa trista per al públic, una Magdalena ben pecadora i un galant Judas bon mosso — no pas l'odiós avar — sinó un "as" guapot, per a fer parella amb la "vedette". Reis també del cinema són el Cínic i la Bagassa. Per a no pendre'ls els drets, fan

començar, Senyor, la vostra "història" filmada, no pas amb l'Evangeli de Joan, sinó amb la Novella de Judas. Per tal que es pugui dir, que, fidel la pel·lícula a la seva llei de natura, no el Verb, sinó la Falsedat és el seu principi.

Quants de servents vostres, Senyor, hi cauen! Ja hom comença de rendir-se en massa als banquers, als *reis* financers del cinema, àrbitres de la nova educació humana. Països hi ha, on es parla ja de catequesi a base preferent de pel·lícules; on s'escriu — jo ho he llegit, Senyor — que vindrà dia en el qual seran els òrgans de la premsa catòlica substituïts per imatges de moviment. Ja temiem que amb aquesta febre cine-apostòlica que posa sobre l'eficiència de la paraula la de la mímica hom no farà esment del Verb de Déu, sinó del Film de Déu.

Una escena hem trobat en els cartells, que prou ensenya qui és el rei dels reis. Us tenen, Jesús, davant de Ponç Pilat; darrera el tribunal, us clava l'ull desapiadat una àliga immensa, descomunal, fantàstica, que omple el fons de l'escena. Jo no hi he pas vist la insígnia augusta de Roma, companya de la inscripció històrica S. P. Q. R. Més aviat hom hi veuria l'àliga de la Unió Nordamericana, i hom l'encerclaria dins una rodona amb la divisa U. S. A. ONE DOLLAR. Aquella àliga imperial és la del Dòlar, el veritable monarca, el "rei dels reis" del cinema. És el Duro, l'autèntic *rex regum*, o més pròpiament el *mélek melakim* (1) de la Babilònia de moviment. És l'idola colossal, que rep a tot arreu l'holocaust dels milions. El negoci del cine és el més gran negoci del món, el més gran negoci de la història. Vedell, àliga o porc d'or, tothom l'adora, tothom l'encensa. Els mil·lors, capitulen; ningú en renega. I a Vós mateix, Senyor, us posen com a peça del programa. Vostra Passió, vostra Divinitat, vostre Evangeli, vostra Paraula, vostres lliçons, tot això, ben esterilitzat que no fes acabar la clientela. I no sou Vós el rei, sinó el captiu i com els vostres deixebles al circ, us fan servir d'atracció, número tendre que plau alternat entre carnalitats i truculències.

I, la vostra coronació reial per mans immundes, potser cap pecador farà entrar a vostre Reialme, però moltíssims dòlars entraran a la caixa d'Isariot.

És creença piadosa que la vostra passió, Senyor, encara va consumant-se. I us mancava sens dubte sofrir aquesta nova crueltat: que Aashverus fes pagar el seient per ensenyar com Vós — en qui ell no hi veu pas el Fill de Déu — camineu trontollant vers el Calvari.

R. RUCABADO

(1) Ezequiel, XXVI, 7.

Pasqua de sang

La dolor és inseparable de l'Església, com ho és de tot home verament cristià i de tota collectivitat cristiana. Jesucrist fou el *Baró de dolors* per excel·lència, i tot el que porta l'encuny cristià ha de néixer pastat amb la dolor. La persecució, la contrarietat, la dolor foren anunciades pel seu diví fundador als Apòstols, i, amb ells, a tota la seva fillada espiritual. Allí on hi ha la Creu, allí hi ha la dolor; i solament allí on hi ha la Creu hi ha els cristians.

Podríem dir que dins la collectivitat cristiana i especialment dins l'Església, cada hora té la seva dolor, cada moment porta la seva contrarietat, cada florida de nous temps el seu creixement d'espines.

Quina pot ésser per a l'Església la màxima dolor de l'hora present? Només cal girar els ulls cap a Roma per a conèixer-la. Allí, en el cim del Vaticà, el Vicari de Crist es veu obligat cada dia a dir mots plens d'amargor, però amarats de suavitat cristiana, respecte a tota mena de desviacions dels cristians. I són certs catòlics francesos desviats per la gent d'En Maurras; i altre dia són certs catòlics italians enduts per una febre nacionalista esbojarrada i paganitzant; i més tard els homes de govern que no tenen dubtes en atacar els drets individuals més sagrats per a sacrificar-los als peus d'interessos polítics, els qui un dia sí i altre també fan sagnar el cor del Pare dels fidels, d'aquest Pius XI que (diguem-ho de passada) és una figura gegantina dins el Pontificat.

Però entre totes les dolors en gosàriem assenyalar avui una de més penetrant que les altres, de més aguda que totes: la que en el cor dels catòlics produeix la ja tristament famosa qüestió mexicana. La situació dels catòlics a Mèxic és cada dia més anguniosa. Per a ells els drets de tot ciutadà de país normalment constituït no existeixen; la persecució no ha minvat gens ni mica, com sembla de vegades deduir-se pel silenci de les agències de premsa; i tot allò que constitueix el patrimoni comú de la civilització a Mèxic no és respectat, com deia suara el P. Rutten en el Parlament belga i en admirable i clar discurs sobre la qüestió.

I encara més; la dolor màxima que ha de portar al cor del Papa la qüestió mexicana no és solament tant el que de l'assumpte en si mateix pot inferir-se, quant l'actitud d'indiferència en què tots els països cristians s'han posat davant el mateix, com si real i efectivament no hi hagués entre els pobles deures cristians de caritat i deures humans de solidaritat. Manta volta Pius XI s'ha lamentat d'aquesta indiferència i fins de la cura amb què en molts països s'e-vita parlar de l'assumpte de la persecució mexicana com si realment la mateixa fos cosa indiferent. Com pot això resultar indiferent als ulls dels catòlics?

* * *

Però les consolacions que a l'esperit porta Déu són sempre inesgotables i oportunes. I així en mig de la dolor de l'hora present que l'afer mexicà porta al cor dels catòlics de tot el món, el consol de la fermesa amb què aquells germans nostres resisteixen la persecució ofrenant llurs béns, llurs famílies

i la pròpia vida pel seu altíssim ideal, omple el cor de joia inefable.

En efecte; fa pocs dies que *L'Osservatore Romano*, l'òrgan oficiós de la Santa Seu, ens deia que entre tants i tants catòlics com allí són perseguïts, amb una persecució que no té parí en els temps moderns, no s'ha registrat fins el moment actual ni una sola apostasia, ni una petita claudicació. Tots ho donen tot per Déu; tot ho sacrifiquen per l'ideal religiós. I són a milers els casos d'heroisme que caldrà comptar el dia de demà dins el país de Mèxic.

No és aquest un fet veritablement consolador? Pot haver-n'hi un altre que ultrapassi idealment l'altura d'aquest? En el moment present, en què tots plegats estem maldant de la nostra manca de caràcter, de la feblesa de les conviccions, no és cert que constitueix un reactiu heroic l'actitud així mateix heroica d'aquests bons mexicans que ho deixen tot, ho sacrifiquen tot, abans de deixar ni sacrificar el seu Déu?

Per aquesta raó, en aquesta edició de nostre setmanari dedicada a cantar les grandeses de la Sang divina regalimant en aquests dies del cim del Calvari, hem cregut que no podia ni hi devia mancar un homenatge a la sang que a diari ofrenen a Crist-Redemptor els germans de Mèxic, sang generosa, sang de màrtirs.

Altra vegada la Pasqua apareix glorificada per nova sang cristiana. Altra vegada l'Esposa del *Baró de dolors* teneix la seva corona en la sang d'uns milers de fills que ofrenen la seva vida al seu ideal sant i etern. Altra vegada cal exultar-nos davant la nova sang de màrtirs i davant l'alegria del Cel i de la terra enfront d'aquesta conquesta de la glòria al mateix preu que per a obrir-nos-la va pagar Jesucrist.

Heus ací un nou triomf de nostre ideal; una nova Pasqua gloriosa, Pasqua de Sang, Pasqua de sacrifici, Pasqua de dolor; Pasqua d'amor, per tant.

JOSEP M. GICH

Passa Jesús a mitja nit

*Dintre la soledat d'aquesta nit
tota plena d'estrelles,
Jesús passa amb un plor adolorit
que va allunyant la son de les parpelles.*

*Jo us he esguardat, Senyor, ara que és bla
el repòs d'aquesta hora que emmudia,
i us he vist tremolar dintre la mà
del sacerdot que amb unció us tenia;*

*i heu passat triomfant sota el respir
d'aquesta nit de pau santificada,
i el meu pit dalerós feieu tremir
i us seguia amb el cor i la mirada.*

*Senyor, aquest lament acompanyat
ha percutit ma pensa entenebrida;
aquesta nit, o Déu, m'heu recordat
l'instant temut, on neix una altra vida!*

J. M. ROVIRA ARTIGUES



EL BON PASTOR

Ço que Jesús veia de la Creu estant

I

La casa del seu Pare

Jesús, vertader Israelita, era amant del Temple de Jerusalem; el zel per la casa del seu Pare l'abrusava. El Temple era el punt culminant de la ciutat santa i de tot Israel. Jesús, des de la Creu veia la *Casa del seu Pare*, la mirava amb veneració i dolor.

Des de la Creu veia la porta daurada lleugerament cap a l'esquerra, l'altar dels holocaustos lleugerament cap a la dreta; la muralla d'oest passava a 360 metres; el *Sacta Sanctorum* era a 410 i l'altar a 470. Jesús no veia l'altar, que l'angle nord del vestibul li tapava. La Creu, orientada en el mateix sentit del Temple, a l'hora de la crucifixió, perllongant-se la seva ombra, hauria cobert tot l'edifici fins més enllà de l'altar.

De cara al Temple, nacional i tot ell figuratiu, s'alça la Creu, altar universal; la seva ombra s'estendrà a tots els pobles i perdurará per tots els temps; la fortalesa religiosa d'Israel cedeix sota el pes de l'humil i invencible arbre de la Creu.

Contra Jerusalem, ço és el Temple, Jesús havia llançat aquella terrible maledicció: *No restarà pedra sobre pedra*, per causa del poble prevaricador, infidel i deïcida. Però el Temple era *el tabernacle de Déu en mig dels homes*; Jesús l'havia freqüentat; a dotze anys hi havia donada la seva primera ensenyança; el pòrtic de Salomó li era familiar; en ell havia ensenyat amb autoritat i retorçat els arguments dels doctors de la llei; era la *casa d'oració*, en la qual Jesús havia pregat amb fervor. Però havia arribat l'hora del reemplaçament; el judaisme no podia continuar, car era el camí vers el cristianisme.

Jesús moribund davant el Temple que mor. Morint el Temple és abrogada la llei. Aquest Temple, on encara fumeja l'encens i ressonen els salms, on s'extingeixen els ritus plens de misteri, Jesús l'abandona. La seva antiga esplendor de pregària ha decaïgut; és sols un palau d'ostentació, una façana d'hipocresia; la seva blancor és la dels sepulcres emblanquinats; els fariseus l'han convertit en lloc de disputa, i en ell es congrien les rancúnies; altres l'han convertit en lloc de guany i en "cova de lladres". Jesús l'aboleix després de reiterats advertiments, però encara té per a ell un esguard tendre i de compassió.

II

El Cenacle

El Cenacle era una sala alta de la muntanya de Sion situada, en relació a la Creu al sud de Jerusalem, a l'extrema dreta de Jesús en Creu, a una distància de 790 metres d'ella.

Jesús no tenia casa pròpia. La sala demanada per celebrar la Pasqua era la reservada en cada casa a la família per a circumstàncies memorables, però especialment destinada als hostes i vianants. Era la peça d'honor de cada casa, a la qual es pujava per defora. L'Evangeli calla el nom del propietari, el qual féu

excellent acollida a la petició que els dos deixebles de Jesús li feren, i posà a llur disposició una bella i espaiosa sala, exornada de tapisos i de divans, tota disposta pel sopar, tal com Jesús l'havia descrita, i digna dels grans actes que hi devien passar.

Jesús deixà Betània i s'encaminà vers Jerusalem per tal d'arribar al Cenacle poc abans de començar la Pasqua o sopar legal, tan bon punt les trompetes reials haguessin fet el senyal. Jesús des de la Creu veia el Cenacle, cima espiritual al redós de la qual el món s'acoblaria com les tendes d'Israel sota el cel, al temps del mannà. El Cenacle és verament per a Jesús la segona Betlem, la segona *Casa del pa*. Vers el Cenacle anava l'esguard i els afectes de Jesús, car aquell fou el lloc elegit en el qual volgué deixar-nos la penyora de la seva amor i un memorial infinitament preciós de la seva passió. En ell es reunirien els seus apòstols després d'haver-lo abandonat, en ell rebrien la visita de Jesús ressuscitat, i en ell, reunits en la pregària, rebrien el Sant Esperit.

Jesús en veient el Cenacle recordava que, el dia abans, havia parada la taula per a tota la humanitat, i que mentre no lluny d'ell, en l'atri d'Anàs, es cercava la manera de donar-li mort, Jesús cercava la manera de viure sempre en mig dels homes. Jesús usa lliurement de si mateix, àdhuc a l'hora que ja sembla víctima de les maquinacions de Judas. Jesús regula el seu sacrifici, i la commemoració que en serà feta, i la part que cada fidel hi prendrà durant els segles.

Sembla que hi ha dos consells independents; però en realitat l'un domina l'altre; hi ha dos plans, i el pla de Déu no és destorbat pel dels homes, que Ell pren per instrument; els homes el serveixen, i per ço Jesús no allunya Judas del Cenacle; ho disposa tot davant d'ell i li deixa organitzar la seva maldat. Quant admirable és l'acció de la divina Providència!

III

La muntanya de les Oliveres

La muntanya de les oliveres té en la visió de Jesús una importància en relació amb la que ella tingué en la Passió i en l'apostolat per la Judea. Ella fou el teatre de l'angoixa de Jesús en la nit terrible del seu estremiment mortal i de la seva suor de sang; havia d'ésser també el lloc de la seva partença gloriosa.

Getsemaní és al peu de la muntanya, a una elevació de 690 metres, és dir, 65 metres més baix que el Calvari. Jesús, de la Creu estant, no veia Getsemaní. El pòrtic de Salomó l'hi privava. La distància de l'esguard de Jesús, a la vall de dolor és de 950 metres. El cim de la muntanya, lloc de l'Ascensió, dista 1.240 metres, a una elevació de 820.

El camí que uneix Jerusalem a Betània porta a Jericó. Jesús l'havia passat moltes vegades. És la ruta del bon Samarità; a la vora del camí dos cecs havien estat guarits, i prop Jericó, Zaqueu, el públicà, descendí del sicomor per estatjar Jesús en sa casa.

Adreçant l'esguard vers el camí que mena al desert de Judà, però dins els murs de la ciutat, Jesús

podia obrir un punt de gran importància simbòlica: la piscina de Siloè, on el cec de naixença fou guarit miraculosament per Jesús. El cec de naixença, ço és, l'home afectat d'una ceguera de naturalesa, i Siloè, és a dir, el Messias, l'*Enviat* que començà per l'aigua la seva missió purificadora, esperant la de sang.

Getsemaní vol dir *cup d'oli*, instal·lat a l'olivar mateix, per facilitar la collita. Era un lloc solitari; era

un lloc més aviat trist. Jesús hi anava quan tenia necessitat d'un recés segur; pregava lluny de les agitats, acompanyat sols d'alguns amics. A voltes, si ja era tard quan hi anava o es prolongava la pregària, passava la nit a Getsemaní recolzat a una soca, i els seus deixebles acostats a ell. La nit de la traïció, Jesús serà sol, sense poder recolzar en l'ànima dels seus deixebles el seu cor contristat.

ORACIÓ PASQUAL

(Fragment)

*O dolç Jesús, o Cast, o Gloriós,
en nostra via, en nostre cor difós!*

*Tu que escollires en ta vida pura
una túnica sense afegidura.*

*I el Cos ferit per abrigar del rou,
finat, volgueres un penyal tot nou.*

*O dolç Jesús, o gloriós Jesús,
sense Qui el món seria trist i esmús!*

*Mira, Senyor, la humil novençania
Que ésser de Tu per sempre més voldria.*

*Oh, beneeix el fumarol del mas
la cançó de l'ermita i el salpàs.*

*Beneeix el Rosari amb tots devora,
que fa olor per la casa i part enfora;*

*i el senyal de la Creu, segell de nit,
pel cos lassat i mig jagut al llit;*

*i el nou senyal que fem en l'alba blanca,
que sap d'obrir la Creu així com tanca;*

*i el Déu vos guard que es diu pel caminal
i el dolç Ave Maria! del portal;*

*i la ciutat, i l'aldarull que hi viu:
ses nits en vetlla, son matí que riu.*

*Puix de Tu ve a la gleba eixarreïda
el riu fi, peremptori, de la vida,*

*prodiga'ns el delit i l'esperança;
i fins, en mig de còdols maleïts,*

*llevi mon trist ermàs en ta lloança
les ginesteres d'or, els brucs florits.*

JOSEP CARNER

*L'actitud de l'Església**L'Antisemitisme universal*

A propòsit d'antisemitisme, la premsa jueva sembla trobar viva satisfacció publicant unes declaracions atribuïdes especialment al Card. Prefecte de la Propaganda.

Heus aquí aquestes declaracions, segons la revista "Jewish World": "L'Església condemna l'antisemitisme molt severament i amb tot el pes de la seva autoritat. Desitja vivament que tots els pobles escoltin les seves paraules d'amor, particularment en aquests temps de la post-guerra que s'han propagat tants prejudicis i gèrmens d'odi i persecució contra els jueus. I sa Eminència es digna expressar fortament que l'Església no suportarà mai que ningú pertorbi la pau, la dignitat i la seguretat del poble jueu, perquè és contrari al seu esperit i a la seva missió. La religió catòlica, afegí, té tres grans privilegis comuns amb la religió jueva: la creença en un sol Déu, en la immortalitat de l'ànima i en la purificació pel càstig dels pecats".

Hem de reconèixer que aquest és el pensament tradicional de l'Església. Tradicional, sí, i no nou: tradicional i veritablement d'acord amb l'esperit de l'Evangeli. Certament que l'antisemitisme és una qüestió complicada, que varia de forma en cada país, que de vegades significa lluita ètnica, incompatibilitat social, concurrència comercial, defensa religiosa i sempre una gran confusió.

Moltes de vegades no és altra cosa que expressió del malestar i desequilibri universal que prové de tota mena de decepcions i de mancaments de tot el món. Però l'Església no és ni sabria ésser antisemita. Encarregada de la salvació de les ànimes, la seva cabdal preocupació és el punt de vista diví; reclama la justícia igual i el respecte dels individus; està per damunt de tot amor propi i serva la seva benèvola independència. Si combat és contra l'error, enemic de tots, i contra el perill a què puguin estar exposats els seus. Però ella no deixa de predicar la caritat, base i mitjà per a arribar a una fusió certament possible de les intelligències i dels cors. Per a encoratjar-la el Cardenal assenyala els principis comuns a catòlics i israelites i els adreça una clara invitació a cercar sincerament la veritat partint d'aquest fons comú de doctrina, és dir, de ço que uneix, per a projectar llum damunt allò que pot destriar.

Ara bé, les declaracions privades de la Santa Seu produeixen sensació no solament a Londres, sinó també i més encara en els centres d'Àustria. Com és sabut, a Viena la qüestió jueva és molt difícil, i hom té desig d'aclarir la situació. En mig de llurs temences, els israelites s'acullen a l'Evangeli. "És molt comprensible, diu el diari "La Veritat" que el Papa s'hagi declarat adversari de l'antisemitisme, que és la més vergonyosa negació de l'Evangeli..."

Per què ens ha d'estranyar aquesta cita? L'Evangeli és per a tothom, cristians i jueus, i ell vol la caritat, la justícia, la pau dels fills de Déu. Els primers no poden renegar d'aquest esperit i els segons l'han de reconèixer i aplicar-se els beneficis individualment i social. Això equivaldrà a comprendre d'una i altra

banda la veu d'amor de l'Església i el significat de totes les declaracions de la Santa Seu.

És una veritat de principi que l'antisemitisme és contrari a l'Evangeli, i una veritat de fet que paralitza l'acció catòlica. En el passat no ha resolt cap qüestió jueva i en l'esdevenidor no produirà altres fruits que allunyar el poble d'Israel de l'Església catòlica, obligant-lo a recollir-se dintre d'ell mateix i a tancar-se a tota influència exterior.

Voleu un exemple? A Itàlia un home d'estat jueu acaba d'exposar en un llibre recentment publicat els seus punts de mira sobre el judaisme i sobre la religió en general. Diu que els seus lligams amb el judaisme són molt febles, posant de relleu que precisament la persistència de l'antisemitisme, més que altra cosa, és ço que ha contribuït a què conservés encara el nom de jueu. Com aquest n'hi ha d'altres que justifiquen plenament la crida que els fa l'Església.

El veritable llenguatge catòlic sobre aquest punt es troba exposat en el Butlletí de les Missions. "Urgeix, respecte els israelites, canviar de mètode, tornant a l'esperit de l'Evangeli; i si per una banda es presenta com necessari, per altra se li descobreix belles promences de vida espiritual. És realment sorprenent la manca de comprensió i de psicologia que ha caracteritzat l'actitud del món europeu davant els jueus. Adoptant una conducta molt diferent de la del Salvador, dels Apòstols i dels màrtirs, els pobles europeus es varen atribuir moltes de vegades l'estranya missió de demanar compte de la Passió de Nostre Senyor als jueus del seu temps i del seu país. Difícil és desembullar els embolics de les dificultats històriques entre jueus i cristians: divergències nacionals, dificultats econòmiques, intrigues polítiques, lluites religioses. Déu va permetre que durant molts de segles s'amunteguessin els prejudicis i, per tant, els odis. És tan gran la feblesa humana, que és molt difícil que no s'odiïn grups d'homes que tots els dies tenen alguna cosa de la qual fer-se retret. Déu únicament pot posar en clar la responsabilitat que correspon a cada grup, en aquesta situació tan dolorosa de la qual certament fou víctima el poble jueu. Aquesta situació endarrerí considerablement la llibertat interior que li calia per a reconèixer la veritat de la doctrina divina la negació de la qual se li reprovava.

Nostre Senyor havia obrat altrament! En demanar els pobles compte als jueus de la Passió de Jesús, oblidaven la pregària que el Redemptor del món havia fet per ells en el mateix moment que s'immolava per uns i altres, damunt l'altar de la Creu.

Tots els que formen part de l'Associació d'oracions a favor d'Israel, i els "Amics" del mateix poble, comprendran quin és el pensament apostòlic de l'Església i quina ha d'ésser l'actitud cristiana en l'exercici de la caritat. Han d'emmenar llurs esforços a aconseguir que aquestes ànimes s'acostin a llur comunió en l'única veritat, que és Crist Jesús, Rei dels jueus i Rei del món.

J. MASSANA, S. S.



HOSANNA AL FILL DE DAVID
BENEÏT EL QUI VE EN NOM DEL SENYOR!

Els misteris de dolor

Jesús és a l'hort de Getsemaní. L'oreig somou lleugerament les branques de les oliveres. La quietud i el silenci planen damunt els camins solitaris. La lluna, voltada d'estels, rodola silenciosament pels camins de l'infinit. Jesús s'emporta l'apòstol Pere i els dos fills del Zebedeu i els diu: "La meua ànima està trista fins a la mort: espereu-vos aquí i vetlleu en ma companyia." I allunyant-se un poc, exclamà alçant els ulls al cel: "Pare meu, si és possible, passi de mi aquest calze, mes no tal com jo vull, sinó com Vós."

Per què estava trista l'ànima de Jesús? Oh, bon Jesús, la meua ingratitud us entristia! Sentiu ressonar en els aires els crits inharmònics de les turbes que anaven al vostre encalç amb bastons i glaivis. Us veieu al cim del calvari, clavats en creu, en mig de dos malfactors.

Germans, anem a l'hort de Getsemaní, a fer companyia al bon Jesús! Aquells que haurien de conhortar-lo estan dormint sota el brill de les estrelles! Jesús es plany de la seva soledat i els diu: "És dir que no heu pogut vetllar una hora en ma companyia? Vetlleu i oreu, per a no caure en temptació!" Cerquem el bon Jesús a l'hort de Getsemaní, i postrem-nos al seu entorn. No sentiu els udols de les turbes enfellonides? Judas, el traïdor, va al davant cercant el Mestre per a posar els seus llavis impurs damunt la seva faç. Germans, no siquem traïdors. Abans morir que traïr el nostre Pare amantíssim.

* * *

Jesús és acusat pels prínceps dels sacerdots i pels ancians. El bon Jesús no va descloure els llavis per a defensar-se.

Quan Pilat preguntà al poble: "Qui voleu que us deslliuri? Barrabàs o Jesús, qui s'anomena el Crist?" el poble respongué: "Barrabàs!"

Oh! bon Jesús, com les passions entenebreixen els nostres ulls! Com és possible que el poble preferís la llibertat de Barrabàs?

Barrabàs fou deslliurat, i els soldats de Pilat us assotaren. Era el meu braç el que us va assotar! Sóc jo que vaig fer bronzir el fuet que féu sagnar el vostre sacratíssim cos! Senyor! per què us heu mostrat tan misericordiós amb mi! Si amb el fuet que us vàrem vergassejar el cos nu, dominéssim les passions, no seríem tan impurs ni tan pecadors. El vostre cos santíssim era pur com la llum clara del matí, i, no obstant, vàreu permetre que fos vergassejat. En canvi el nostre cos és impur i en compte de vergassejar-lo, l'adorem. Oh! Senyor! com ens allunya de Vós l'argila, la pols i la cendra del nostre cos mesquí! Quins estralls que fa entre nosaltres la sensualitat! Preferim afalagar el cos que no pas estendre les ales de l'esperit i allunyar-nos de les impureses de la vida.

Germans, encadenem l'argila del cos i posem-nos al damunt la túnica refulgent de la castedat. Com ens atrevim a contemplar el cos vergassejat de

Crist, portant encesa dintre el cor la flama roent de la lascívia!

* * *

Els homes eixuts de cor que varen assotar el cos de Jesús, en compte de tenir compassió del just que havien assotat injustament, li varen teixir una corona d'espines. A la mà dreta li posaren una canya, i agenollant-se al seu davant, li deien sarcàsticament: "Déu te guard, rei dels jueus." Els més sacrílegs amb la canya li colpejaven el cap.

Quin mal els havia fet Jesús? Si no hagués estat innocent no s'haurien befat d'ell. El món es rabeja amb les ànimes més bones. Una dona pecadora no serà mai calumniada. Per què ferir una dona que viu submergida dins el llot de la concupiscència? El món fereix únicament les ànimes bones.

Són els nostres mals pensaments els que han coronat la testa de Jesús! Si quan l'esperit maligne vol fer solcar el nostre pensament per mars de lascívia afluquéssim els ulls i vegéssim dintre nostre el bon Jesús coronat d'espines, com aturariem la nau del pensament! Qui s'atreveria a tenir mals pensaments veient que les arestes punxants fan sagnar el front de Jesús!

Cada vegada, germà, que consents un mal pensament, teixeixes una nova corona d'espines que es clavarà en el front puríssim de Jesús!

Germans, que els nostres pensaments siguin purs com un raig de llum! No teixim per Jesús més corones d'espines! Que el pensament ens faci volar com les àguiles, sota la blavor puríssima del cel!...

* * *

La sang li regalimava rostre avall. Aquells que s'havien befat d'Ell, li llevaren la clàmide i li posaren les noves vestidures. El portaren a crucificar. El bon Jesús havia sofert tant, que gairebé no podia caminar. La Creu era molt feixuga. Jesús portava al damunt els pecats dels homes. Portava, germans, els meus i els teus pecats. Per això pesava tant la Creu!...

El bon Jesús, camina lentament entremig dels soldats que el porten al suplici. Un home Cireneu, de nom Simó, li va portar la Creu, perquè ja estava exhaurit.

Senyor! Nosaltres us volem també ajudar a portar la Creu! Permeteu, Senyor, que amb llàgrimes als ulls segueixi les vostres petjades!... Reconec que els meus pecats us han empès a pujar el camí del Calvari, però, us confesso, Senyor, que n'estic penedit i que us estimo. Senyor! quin espectacle més trist i més punyent! Amb quina mansuetud obeeiu les ordres dels botxins! M'avergonyixo, Senyor, de tenir tanta supèrbia i tanta vanitat! Doneu-me forces, Senyor, perquè us pugui acompanyar fins al cim del Calvari. Les vostres mans i els vostres peus seran foradats i una llança

farà xarbotar la sang del vostre pit. Germans, plorem llàgrimes de compunció! No sentiú percutir pels aires els cops feixucs del martell? Jesús és damunt de la Creu! Pensem, germans, que l'Anyell diví serà immolat per tal que ens siguin perdonats els pecats!

* * *

Jesús ha estat crucificat. S'han repartit les seves vestidures, sortejant-les, per tal que es complissin les paraules del profeta.

Damunt del seu cap hi han posat escrita la seva causa: "Aquest és Jesús, Rei dels jueus."

Estaven dretes prop de la Creu de Jesús, la seva dolcíssima Mare i Maria de Magdala, la pecadora que per a esquinçar les tenebres que portava dintre, es va teixir una túnica de llàgrimes.

Aleshores Jesús, havent vist la seva Mare i el deixeble a qui amava, diu a la Verge Santíssima amb una veu dolça com el remoreig d'una fontanella: "Dona, heus aquí el teu fill." Després diu al deixeble: "Heus aquí la teva mare."

En compte de castigar el nostre crim, demana al seu Pare que ens perdoni i ens dóna la dolça Verge Maria com a mare. Senyor! quina generositat més gran! La Mare de Déu és també la nos-

tra mare! Senyor! si quan vàreu morir es varen esberlar les pedres, com és que no s'esberla el nostre cor, veient-vos clavats de peus i mans damunt la Creu redemptora! Serà el cor de l'home, més dur que la pedra? Abans de morir, vàreu exclamar: "Tinc set". Jesús, germans, té set d'ànimes. Té fam d'amor. No li neguem la nostra, germans. Preguem, i l'oració serà com un rajolí d'aigua clara que caurà damunt els llavis abrusats. Tot està consumat. Jesús, decantant la testa sangonent, ha lliurat l'esperit. L'he mort jo, i l'has mort tu, germà. Posem-nos al damunt una túnica de penitència i plorem la seva mort. Jesús ha estat davallat de la Creu, i és dins del sepulcre. La terra s'ha enfosqueït, perquè s'ha post l'Astre de la vida espiritual.

Perdoneu, Senyor, els nostres pecats. Ens penedim d'haver-vos ofès. Ara us portem dintre l'ànima i mai ningú no us en podrà foragitar. Senyor! Si no tenim fortitud per a romandre prop de la Creu, encadeneu les nostres mans i els nostres peus, per tal que mai us abandonem.

Senyor! Sou veritablement el fill de Déu, el nostre Pare i el nostre Mestre. Creiem en Vós. Abans d'ofendre-us, que s'aturi la vida i que s'apagui la llum dels nostres ulls.

J. CIVERA I SORMANI

El misteri de la sang

Damunt de la terra lassada i ferida
i damunt dels cors sangonents de vida,
s'alça un dolç perfum, bell misteri blanc
del cor de Jesús, regalant de sang...
Passió del Calvari de la Humanitat;
fontanal d'amor, rajant sobre el món;
bresca de dolçor que en els cors es fon...
Va florint un cant dins totes les coses.
Ja les verges blanques, el martiri en flor,
escampen l'aroma de lliris i roses,
flor de la puresa que traspua el cor;
els apòstols sants, plens de fortaleza,
moren dolçament, davant la bellesa
del que es Déu altíssim, coronat de rei,
i és començ i fi de la nostra Llei.
Sang de Redempció del caigut llinatge,
baptisme de sang d'eix pelegrinatge...
Vianants alegres qui van fent camí,
riuen de claror, sota el Sol diví:
misteri de llum clara i matutina,
mel de l'esperança, de sentor divina,
que ens dóna a Betlem la Verge Maria...

JOAN M. FEIXAS, Prev.

La Creu i el Viacrucis a Catalunya

És una de les característiques de la pietat catalana l'amor a la Creu de Nostre Senyor Jesucrist, i la subsegüent devoció a l'Exercici del Viacrucis.

Cal només observar en els nostres temples la fervorosa salutació que el poble fa a les imatges de Jesús Crucificat. En algunes esglésies hem vist amb pena com molts cristians s'obliden de l'obligació, tan natural com canònica, de visitar abans que tot el Santíssim Sagrament de l'Altar (que alabat sia per sempre) en la seva pròpia capella, i, en canvi, no saben moure's del peu de la Creu, on la figura del Crist pacient els crida més l'atenció i excita més l'afecte que la realitat del mateix Crist, també pacient per les nostres ingratituds, en els abandonats sagraments. Quina pena, bon Déu!

* * *

El poble català l'estima la Creu.

Per a moltíssima de la nostra bona gent, la Creu és un breu compendi, una clara síntesi de la nostra santa fe.

Tota la teologia popular està vinculada i aclarida en la Creu.

Com si el gran precepte de Sant Pau en ordre a la nostra glorificació en la Creu de Jesucrist fos plenament d'ús i domini popular, la nostra bona gent tot ho comença i acaba amb el sant nom i el signe adorable de la Creu. En aixecar-se del llit, en sortir de casa, en asseure's a la taula, en emprendre un viatge, en escriure una carta, en iniciar un acte seriós, en fer testament, en signar una escriptura, en anar a descansar... no hi ha cap acte de la nostra vida que a la bona Catalunya no el presideixi la creu. I és tanta la fe en la Creu, en el seu sant nom i en el gloriós signe, que, hom, després d'invocar-la i de signar-se amb ella, queda tan segur de si mateix i de quant pot sobrevenir-li, que a res tem ni res li fa por. La confiança en la virtut de la santa Creu és omnimoda, absoluta. Però, per ventura, no és també racional i seguríssima aquesta confiança?

* * *

Sense la Creu, no solament s'han d'esborrar vint segles, els més admirables, de la història de la humanitat, sinó tots els segles — siguin cents, siguin mils, tant se val, — que els precediren. No quedaria en peu, esborrada la Creu, en l'immens camp de la vida humana, més que una raça que d'humana sols tindria el nom, completament bestialitzada; fins els simis, si fossin capaços de vergonya, protestarien en aquest cas de què certs naturalistes els en diguessin procreadors ancestrals de tal raça...

La Creu és, evidentíssimament la síntesi i la clau de la Història.

Vegí's amb quant de bon sentit el nostre poble ha fet de la Creu el seu més preat patrimoni, i com és molt explicable que tants de senzills cristians s'accontentin amb la cordial devoció a la Creu per a nutrir la seva vida espiritual, però errant-la, per desgràcia. La devoció cabdal i que les comprèn substancialment totes, i de manera especialíssima la devoció a la Creu, és la devoció del Santíssim Sagrament de

l'Altar, per a Qui tot l'amor, tots els sacrificis, tota la glòria, arreu del món i en tot el curs dels segles, en els Cels i en la terra!

Aquest encís delirós que sent el nostre poble per a la Creu de Crist, es tradueix en la devoció al sant Viacrucis.

* * *

Així com l'oració del Parenostre fou dictada personalment per Jesucrist, podem ben dir que fou fet personalment per Jesucrist l'Exercici del Viacrucis.

Fou Ell qui l'escribí amb la seva pròpia sang sobre les pedres de Jerusalem l'Exercici del Viacrucis! És Ell qui, incruentment, perpetua aquest Exercici de passos cruentíssims, en l'Hòstia consagrada!

No hi ha poble ni poblet a Catalunya sense el seu Viacrucis forà, camperol; ni església ni esglesiola que no ostenti els quadrets, pintats o esculturats, del Viacrucis en els llocs més visibles del temple; ni falta mai alguna ànima devota del Viacrucis que no en faci el piadosíssim Exercici, o no el recordi de passada amb compassiva fruïció.

El Viacrucis és el llibre de la vida cristiana obert de bat a bat a les mirades del poble. Tothom l'entén, fins la quitxalla. I que n'és d'enternidor i d'exemplar aquest sant Exercici durant la santa Quaresma i més a més en els Dies Sants!

* * *

Ara a Barcelona, ha pres tan piadosíssima devoció una volada que fa bategar el cor i enlaira l'esperit.

La matinada del Divendres Sant, Barcelona sofreix una transmutació radical mercès a aquest sant Exercici del Viacrucis. Cal veure-la per a creure-ho. Estem ben segurs que no hi ha cap més ciutat al món que ofereixi com ella semblant espectacle en tal diada.

Barcelona, de cinc a vuit del matí es veu materialment creuada per les devotíssimes processons del Viacrucis, fetes amb una solemnitat, amb una seriositat, amb una compunció i amb tan concurs de gent, que sorprèn i corprèn a tothom. Riades de dones pietoses, a semblança de les que seguien el bon Jesús i li sortiren sempre a trascantó en el Camí de l'Amarguesa, van per totes bandes buscant les tràgiques i grans imatges de Jesús Crucificat degudament portades pels "Cossos de Portants" que constitueixen una glòria de la vida religiosa de Barcelona.

Quins espectacles més edificants es veuen en dita matinada, que sol ésser tan freda com formosa, arreu de nostres places i carrers.

Quina desinfecció moral més completa i eficaç, d'escàndols i blasfèmies, no reben aleshores totes les nostres vies ciutadanes!

* * *

En els pobles rurals l'Exercici del Viacrucis pot dir-se que emplena aquestes santes diades la vida religiosa, si bé, a Déu gràcies, els Sants Monuments ocupen, com és degut, en honor del Santíssim Sagrament, la principalia en els cultes que li correspon per tants títols.

Els "Calvaris" que mantes de poblacions ostenten en ple camp per a practicar aquest sant Exercici del Viacrucis, tenen en tots temps uns encants inexplicables, però la matinada del Divendres Sant, a l'acte de la celebració del Viacrucis—al qual hi assisteix en pes presidit pel senyor Rector, — l'encís s'enduu els cors i els ulls no poden contenir les llàgrimes. Sembla que la Passió de Jesús es torna a repetir pràcticament, i que són els nostres pecats qui ara porten el Fill de Déu al Calvari...

* * *

La poesia local d'aquests Calvaris té tota la gama de les bel·leses camperoles, que no és pas possible transcriure-les amb tinta.

Del del fastuós i gegantí Viacrucis de Lourdes i la

seva ciutadana muntanya, representat amb colossals figures de bronze, passant pel Viacrucis de Montserrat—que és un somris de la naturalesa i un primor de l'art,— fins el de Sant Martí del Canigó, enlairat sobre el millenari i històric cenobi català, de cara al Canigó, voltat de soledats i de misteris— la gama de bel·leses naturals i artístiques és gairebé infinita. Però, a més, quins dolls de mística poesia arreu!

Quines tràgiques sentors de divina sang i d'humana rebel·lió en tots els Calvaris!

Quins consols, i quina fe, brollen dels peus de totes les Creus en ells enclavades!

Verament, Catalunya, és el poble de la Creu i dels Calvaris i Viacrucis.

Oh dolça i devota Catalunya, no te'ls deixis treure mai!

J. J. C.

Dones cristianes capdavanteres

Hi havia al meu poble, per dies reculats, un admirable grup de dames (les de més posició social, les de més eminència de distinció, de talent i de caràcter) que s'havien agrupat volenteroses, animades i resoltes a una obra de caritat i de virtut que les hi havia merescut l'elogi i benedicció del seu propi bisbe i, de més a més, l'altíssima distinció d'ésser elogiades en document escrit i beneïdes pel mateix Vicari de Jesucrist en la terra, el Papa.

Què obraven?

Una simple i confortant acció d'exemple, de bon exemple, de sant exemple, potser del *més sant* dels exemples que pot aspirar a donar en dies d'avui una dona cristiana: l'exemple de la santa modèstia en el vestir de carrer i de societat.

Eren un brillant estol que sabia despertar enveges i que resistia animosament les burletes de la impotència.

Darrera d'elles caminava una selecta minoria de jovenetes i de noies, les quals, sota l'abrigall amorós del mantell d'una Verge, especialment protectora, eren el que s'havien proposat d'ésser: *modestes, modestes i modestes*.

Una dama senyorial, muller d'un patrici, anava al davant. Li feien costat altres dames distingidíssimes, esposes dels homes més granats i obiradors de la vila i una vertadera toia de donzelles del més prometent.

Qui els comandava els havia dit un jorn: L'escàndol és la contradicció criminosa de l'ordre providencial de la societat. Cureu no tan solament de no escandalitzar amb abillaments que l'Església abomina i condemna sinó, i millor, d'encontrar-vos amb l'escàndol dels altres per la pràctica de la més formosa modèstia en el vostre vestir.

I era bonic, bonic (i àdhuc alabat íntimament per aquells qui en públic ho *retallaven*), l'exemplaritat de dignitat que donava aquell grup selecte enfront de la dissipació i de la lleugeresa de les qui anaven amb escollaments de pam i amb pengim-penjam de braços sense roba com les més enfeinades rentadores de roba...

Veus ací un cas de dones cristianes, capdavanteres. Un cas categòric del més adequat dels apostolats fe-

menins moderns, un cas formós i substancialment fecund en resultats tangibles.

Contra el paganisme renaixent que presenta públicament a la dona com una estàtua que acaba de deixar el cisell de l'artista, revelaven elles la seva dignitat de cristianes cobrint-se amb el mantell reial de la decència i de la modèstia.

Sacerdotesses, per participació del sacerdoci de Crist segons la felicitat paraula de Sant Pere: *regale sacerdotium*, donaven a la societat el sacrifici del seu bon exemple, de la seva abnegació i l'espectacle de les virtuts de la seva ànima, que és, certament, la predicació més convincent de totes.

Em fa un bo de recordar-ho encara!

Tant de bo, ara que l'istiu s'aveïna, hi hagués moltes dames, moltes jovenetes, moltes noies, en tots els nostres pobles que obressin com obraven en el meu, amb bella exemplaritat, per dies reculats...

MN. LLUÍS G. PLA

Espurnes

Fa poc que el Sant Pare rebé l'Alcalde de Londres, que és catòlic, amb la seva esposa i filles. El Papa expressà la seva satisfacció en trobar-se amb el cap oficial de la metròpoli anglesa, i l'Alcalde manifestà que el desig dels catòlics anglesos era que presentés al Vaticà l'homenatge respectuós al cap de l'Església Catòlica.

El catolicisme, a Estats Units, ha obtingut un gran triomf, per la significació que enclou el fet. El triomf consisteix en haver-se tancat una sinagoga jueva, obrint-se en son lloc un temple que està rendint culte a Crist Rei. Dit temple, de construcció severa, fou comprat als jueus per 200.000 dòlars, posant-lo baix el patronat de la Medalla Miraculosa, dedicant-lo a les colònies hispano-americanes.

Heus aquí una manera de vèncer al judaisme, amb fets pràctics.

FILOMEL

Vita Christi

Del llibre "Vita Christi" compostat per Sor Isabel de Villena, edició de R. Miquel i Planas.

CAPITOL CLXXVIII. COM JESUS FON CLAUAT EN LA CREU E CRUELMENT ESTIRAT, E, DESVIANT E ALÇANT AQUELLA GLORIOSA BANDERA, FON POSAT EN SPECTACLE DE TOTES LES CREATURES E EN COLTELL DE DOLOR A LA SUA TRISTA MARE.

E traent sa Majestat de aquella coua, portaren lo en lo loch hon deua esser crucificat, en lo cual hauien fet vn gran forat en la roqua per a posar la creu. E stant la dita creu en terra, lançaren lo Senyor damunt aquella sens nenguna pietat, fentli estendre los braços per pendre mesura dels forats que volien barrinar, e apres feren lo leuar, car de la sua persona feyen tot lo que volien sens negun constra. E fets los dits forats en aquella grossa creu, la qual era quadrada, car aquella biga de que la feren hauia tant de gruix com de ample, feren estendre lo Senyor Jesús sobre la creu, que staua en terra, e prengueren la sua ma dreta e ab vn clau gros e despuntat clauaren la stretament en la creu ab grans colps de martells, de que sa Majestat sofferi extrema dolor. E, venint al altra ma, trobaren que no bastaua el forat que en la creu hauien fet, per lo arronçament dels nirvis, car per dolor incomportable que sofferia en la ma que ja tenia clauada, tot lo seu cors se era alterat e arrunçat; e lauos, aquells ministres rabiosos, pijors que besties feres, prengueren vna corda, e, ligada al braç de Jesús, tiraren tant fort e tan cruelment que tots los ossos dels seus delicats braços e pits foren desjuncts en manera ques podien be contar cascu per si. E fon complida la prophetia de Dauíd qui diu: *Dinumerauerunt omnia ossa mea*. E de aquest deslorigament de ossos senti lo Senyor tanta e tan extrema pena que no basta enteniment a compendrela, specialment dels pits, qui es la pus sensible part del cors, per rao del cor, qui sta tan prop, hon reposa la vida del hom. E apres que lo Senyor Jhesus fon axi estirat e turmentat, fon clauada aquella sua ma esquerra, no sens molta dolor, car los claus eren despuntats e no podien axi passar prest, ans ab molta força, e portaren sen alguna partida carn metent la dins los forats de la creu; de que lo Senyor offeri grandissima pena. E la dolorosa senyora Mare sua, qui staua esmortida, ab lo gran brogit de la gent retorna; e sentint los grans colps del martell, trauesada per dolor, treballaua per veure lo seu Fill, e no podia per la multitut de la gent. E, mirant baixa en terra entre la gent, veu la vna ma del seu tan amat Fill clauada, molt alterada, blava e inflada, los dits grossos tots arrunçats, brollant la sanch en gran abundancia e, mirant vna tan dolorosa vista, tornas a esmortir la Senyora, no podent lo seu piados cor sofferir tanta dolor. E clauades axi les mans de Jesús, Senyor e Redemptor nostre, dreçaren aquella bandera de christianisme, ço es, la sancta creu, ab lo cors del Senyor, tan gran e tan compleccionat, solament penjant en los claus de les mans. E, posada la creu en dret del clot que hauien fet en la roqua,

dexaren la caure dins de tot son pes; de que aquell sacratissim cors de Jesús dona tan gran perculada, rompent se les nafres de les sues precioses mans, lançant grans rius de sang, stant axi tremolant en la creu, que ja paria volgues caure. E aquells ministres cruels prengueren los peus de Jesús per ferar los en la creu; e, vehent que no bastauen al forat que ells hauien assignat, donaren vna gran tirada, fent alargar lo seu turmentat cors e cames fins al loch hon ells volien. E, posant la vn peu sobre laltre, clauaren los abduy ensems, ab vn clau despuntat que la carn sen portaua ab troços ab la grossea de la puncta, posant la dins lo forat de la creu; de que lo Senyor sofferi tanta dolor e pena que paria que ja volgues finir la vida. E pogue dir sa Clemencia ab lo psalmista: *Circumdederunt me dolores mortis, et anxius est super me spiritus meus*; car circuit hauien sa Majestat les dolors extremes de la mort, e lo seu sperit era posat en molta anxietat. E la dolorosa Mare, qui ab tanta pena sostenia la vida sua, retornada de aquells grans esmortiments, veu lo Fill posat en spectacle de tots los miradors, tan alt que tocar nol podia. Acostas tant com pogue a la creu, abraçant aquella per amor de aquell qui en ella era penjat e fent vn doloros e molt piados planct, conuidant les animes deuotes a plorar a tostemps recordar les acerbissimes dolors del seu Fill e sues e la immensa caritat perque les ha soferites, dient los: *Ecce anima christiana, hec est virtus saluationis tue: hec est causa libertatis tue: hoc est pretium redemptionis tue*. Volent dir: "Mira e contempla, anima christiana, car en aquest arbre de la creu sta lo premi e virtut de la tua salvació: aquest Senyor es causa de la tua libertat e preu excellentissim de la tua redempcio. O! no li siau desconexents, fills de Adam! Mirau que ha soffert e que soffir, e en quanta pena es posat sol per amor de vosaltres, e per la sua excellent natura li es deguda tota honor e reuerencia, e per vosaltres ses tant humiliat e empobrit que en confusible pena feneix la sua vida per deliurar a vosaltres de la mort eternal". E, alçant los ulls la piadosa Mare, miraua lo fill crucificat, qui staua ab la cara afilada e morta per la sanch que continuament perdia ab la basca e pena de la mort, menejant lo cap deça e della, no hauent hon lo reposas sino sobre lo seu propri muscle, lo qual reposar era a sa Senyoria de molta pena, car les spines de la corona trauessaven la sua carn turmentada; en manera que a les sues penes no era permes hauer descans degu, ans augmentauen tostemps.

Si els homes que sofreixen contemplessin el bon Jesús clavat en creu, no exclamarien que són dissortats.

Jesús, fill de Déu, ha sofert més que nosaltres. Tinguem resignació i sapiguem portar com Jesús la creu a coll.



JESÚS GUAREIX ELS MALALTS

Setmana Santa

DIUMENGE DE RAMS. — Aquest dia, amb el qual obrim la Setmana Santa, ve a rememorar l'entrada triomfant de Jesús a Jerusalem, el diumenge anterior a la seva Passió.

L'Església ja d'antic ha vingut representant aquest doble misteri de la glòria i del dolor amb ritus interessants. Per la relació que la piadosa Eternitat deixà de la seva peregrinació a Terra Santa, consta la manera com era celebrada a Jerusalem aquesta festa al segle IV. La cerimònia era una fidel reproducció de l'entrada de Jesús a la Ciutat Santa. A la una de la tarda, pujava tot el poble amb el bisbe a la muntanya de les oliveres, on feien pregàries i lectures. A les tres, pujaven tot cantant al lloc des d'on el Crist féu la seva ascensió al cel, on renovaven les pregàries, i envers cinc hores es cantava l'Evangeli de l'entrada de Jesús a Jerusalem, i seguidament davallaven de la muntanya vers la Ciutat, muntat el bisbe en un pollí, a la manera com fou conduït el Senyor, i seguint tot el poble, els pares portant a coll els tendres infants, i tothom brandant palmes i rams i aclamant el nom del Fill de David.

Molt més tard, els Franciscans que guarden els Sants Llocs, reproduïen d'una manera semblant l'escena evangèlica. De bon matí havien anat a Betfagé, i des d'aquí, el Guardià de Terra Santa, amb hàbits pontificals i muntat també en un pollí arreat amb vestidures, feia l'entrada a Jerusalem acompanyat dels altres religiosos i dels fidels, portant tots els rams simbòlics.

En algunes esglésies, a l'edat mitjana, es feia la processó portant el llibre dels sants Evangelis, representació de Jesucrist, qui hi palpita amb les seves accions i amb la seva paraula. En l'indret assenyalat, es llegia l'Evangeli de l'entrada de Jesús a Jerusalem, i seguidament es descobria la Creu, que rebia les adoracions de tota la clerecia, la qual posava als peus d'ella un brot dels rams que portava.

Al segle XI, en els països del Nord es representà més vivament encara aquesta escena, portant-se en la processó la Sagrada Eucaristia, fent homenatge a la presència de Jesús en l'Hostia santa, enfront l'heretgia berengariana llavors encesa, i proclamant la divina reialesa del Crist, que és el sentit del misteri d'avui.

Actualment l'Església el commemora amb el ritu de la Benedicció dels Rams, la Processó i la santa Missa, en els quals s'expressa aquest doble sentiment de joia i de tristesa, de triomf i d'humiliaments que caracteritza la diada.

La Benedicció dels Rams es fa amb una gran solemnitat, talment com una Missa solemne, però sense el Sant Sacrifici, acabant-se amb les oracions, que fan davallar la benedicció damunt els rams, convertint-los en instruments de santificació.

La Processó que després es celebra completa plàsticament i vívida la manifestació del misteri de la diada. De retorn a l'església, les portes de la qual són tancades, la Processó es para i llavors es canta un himne de salutació i lloança al Crist-Rei, compost per Teodulf, bisbe d'Orleans (segle IX), presoner a Angers, encisat del qual el rei, en sentir-lo, li donà la llibertat. L'alternança d'aquest himne entre els de dins i els de fora de l'església, l'obrir-ne les portes la força

de la Creu i l'entrada solemne del seguici sagrat, són cerimònies d'un simbolisme grandiosos. Els àngels, dalt el cel, glorifiquen el Déu encarnat, i tots els homes, amb un deix de melangia i esperançament, frisen per unir-se als seus cants, i, per fi, la virtut de la Creu redemptora obre aquelles portes tancades pel pecat, i Jesús, el Rei triomfador, entra a la seva glòria amb tot l'estol de fidels que per ella s'han salvat.

S'assenyala, abans de la missa: *Estació litúrgica a Roma: Sant Joan de Latran*, indicant-nos primerament, el costum antic a Roma d'anunciar prèviament el lloc de la pròxima reunió dels cristians, i segonament la importància d'aquesta Missa estacional, que era celebrada a l'Església Mare de totes les esglésies del món i honorada amb la presència del Pontífex.

Aquest diumenge fou nomenat antigament *Pasqua dels Competents*, referint-se als catecúmens, als quals avui es feia una particular explicació del Símbol rebut en l'escrutini precedent. En l'Església d'Espanya era aquest diumenge l'assenyalat per a l'*entrega del Símbol*. També rebé el nom de *Capitulavium*, ço és, neteja del cap, perquè avui els pares dels infants que s'havien de batejar dissabte, els rentaven el cap, per tal que es pogués fer amb decència la unció del sant Crisma.

DILLUNS, DIMARTS I DIMECRES SANTS. — El plany adolorit per la Passió del Crist dominarà profundament en les manifestacions de l'Església en aquesta santa Setmana, trobant els primers dies una expressió simple i precisa, i s'expansionarà amplament el Dijous, Divendres i Dissabte Sants, aniversari històric de la Mort de Jesús.

Els sentiments que es despleguen en la litúrgia del Dilluns, Dimarts i Dimecres convergeixen tots en la santa Missa, en la qual es reflecta així mateix l'esperit de l'Ofici diví.

En el Dilluns Sant l'Estació litúrgica a Roma és a l'església de Santa Pràxedes que guarda la columna de la flagel·lació de l'adorable Salvador, augmentant la pietat que respiren els textos de la Missa.

En aquests tres dies les parts de la Missa corresponen als mateixos sentiments: veiem el Crist implorant amb vives imatges l'auxili del cel contra els seus perseguidors, i la nostra ànima és excitada al record de la Passió per obtenir la misericòrdia divina i el respir sobrenatural en practicar la virtut.

En la Missa del Dimarts Sant la lectura de la Passió de Jesús segueix la relació de Sant Marc, el segon dels evangelistes. És l'historiador que dóna més precisió cronològica als fets, aportant-hi nous detalls que no esmenta Sant Mateu, i per ses íntimes relacions amb Sant Pere s'ha cregut sempre que la seva narració ha estat inspirada per aquest apòstol, testimoni ocular de la Passió.

En el Dimecres Sant, i completant les dels anteriors evangelistes, és llegida la Passió segons Sant Lluc. Aquesta història es distingeix per la riquesa d'episodis i detalls amb què s'augmenta el coneixement que fins ara hem tingut de la Passió, presentant algunes particularitats interessants en les quals es revela l'amic i company de l'apòstol Sant Pau, entre altres, sobretot, les paraules de Jesús després

de la Cena: *Feu això en memòria meua*, amb les quals instituïa la santa Missa i el sagrament de l'Orde, Sant Lluç ha estat nomenat "l'evangelista del Fill de l'home", i en aquesta història podrem admirar la realitat humana i la delicadesa de sentiments del Cor bondadosíssim de Jesús.

La Missa estacional és assenyalada per a l'església de Santa Maria la Major, el més il·lustre santuari de la Mare de Déu, a la qual havem d'acompanyar en els seus dolors.

Aquest dia assolí antigament una especial importància, perquè tenia lloc l'admissió definitiva dels catecúmens al baptisme del Dissabte Sant, i des d'ara se'ls convocava per als ritus d'aquella solemnitat.

A l'Església de Jerusalem era viu, el dia d'avui, el record de la traïció de Judas, i en la reunió nocturna, que es celebrava a la cova de la Resurrecció, un prevere, davant del cancell, llegia el passatge evangèlic "en què Judas Iscariot anà als jueus i pactà el que li darien per trair el Senyor; i, acabada la lectura, tot el poble feia un tal gemegar i sanglotar que ningú en aquella hora no es podia tenir les llàgrimes".

DIJOURS SANT. — Per ço com el devot poble cristià gusta en els tres últims dies de Setmana Santa de pendre part activa en la recitació o cant de l'Ofici diví, vindrà bé donar aquí una explicació sobre la institució i caràcter del mateix.

L'Església ha volgut santificar el dia per una pregària gairebé contínua, per tal de mantenir el cristià en perpètua comunicació amb Déu, que és l'ideal de la vida cristiana; i ja d'antic organitzà la pietat dels fidels, assenyalant les hores que havien de dedicar al servei de Déu. La Bíblia i la tradició judaica indicaven la distribució del dia per a la pregària colectiva: a la nit el profeta s'alçava ja a pregar, i set vegades al dia reprenia la lloança. L'Església s'aplica aquest exemple, distribuint l'Ofici diví en vuit parts que nomenem: Matines, i que representen la pregària de la nit, les Laudes, que pertiquen a l'hora de l'albada, les quatre Hores menors, que són l'oració del matí, de les nou, de les dotze i de les tres de la tarda, les Vespres, que són el sacrifici vespertí, a la fi del dia, i Completes, l'"A Déu m'encoman" de la nit.

Les Hores menors ofereixen, demés, una bella conformança amb la pràctica apostòlica. A les nou els deixebles de Jesús es reunien per a pregar; a les dotze, abans de dinar, Sant Pere es retirava a fer oració; el mateix apòstol i Sant Joan, a les tres, assistien a la pregària del temple.

Els elements de l'Ofici diví consisteixen en la recitació de salms i lectures, himnes i pregàries. Aquesta composició és remarcada amplament amb totes les seves característiques a Matines. Aquest ofici record de les antigues *vigílies* que practicaven a la nit els cristians, és distribuït en tres nocturns, respondent a la divisió que feien de la nit, i cada nocturn consta de tres salms amb antífona, que dóna el sentit del salm respectiu, i tres lectures, tretes de la Sagrada Escripura i dels Sants Pares i Doctors, seguides de sengles responsoris, evocació dramàtica d'algun punt principal.

Antigament es celebraven el dia del Dijous Sant tres misses solemnes: la primera, per la Reconciliació dels Penitents; la segona, per la Benedicció dels

Sants Olis, i la tercera, per commemorar la institució de la Sagrada Eucaristia. Aquestes cerimònies donaven a aquest dia el caràcter de preparació immediata a la Pasqua cristiana.

La Reconciliació dels Penitents tenia lloc abans de començar la Missa, i era el darrer acte de tota una disciplina que s'encaminava a l'expiació del pecat i a la reintegració del culpable a la dignitat de fill de Déu. Aquesta disciplina s'aplicava a tots aquells qui havien comès pecats públics i greus, havent de sotmetre's a la pràctica de l'asceti i als exercicis de la penitència pública des del Dimecres de Cendra fins al dia d'avui. Els tals penitents constituïen, com els catecúmens, un grup a part entre els cristians, i eren objecte, durant la Quaresma, d'una particular atenció de l'Església que amb instruccions, exhortacions i exorcismes anava preparant l'absolució final.

El Dijous Sant, abans de la Missa, els penitents es presentaven a les portes de l'església amb hàbits de dol i descalços, crescuda la barba i els cabells, i es postraven en senyal de dolor. A presència del bisbe, tenia lloc una sèrie d'adients i corpredores cerimònies en les quals era atorgada als penitents la gràcia del perdó.

Després de la Missa es fa la Processó on és portada la sagrada reserva, que serà col·locada en el Monument. Aquest deu ésser, segons la rubrica, preparat en un altar distint de l'altar major, que ha de destinar-se a les funcions litúrgiques i haurà de presentar l'espectacle de desolació que escau a la commemoració de la Passió. El Monument, en canvi, ha d'ésser disposat amb esplendor i riquesa, lluint-hi els millors ornats i encenent-s'hi abundància de llums. Posat Nostre Senyor al Monument i resades les Vespres del dia, es fa la cerimònia del despullament d'altars que queda explicada en el lloc corresponent.

L'Església no pot oblidar avui el precepte i exemple de la humilitat i caritat que ens deixà el Salvador, i per això disposà la cerimònia del Lavatori dels peus per significar, amb la representació de la divina escena, el compliment de la voluntat i recomanació de Jesús.

La pràctica entre els cristians de rentar els peus els uns als altres fou, ja de bon principi, una demostració d'hospitalitat i fraternitat, que veiem recomanada per Sant Pau, record de l'hospitalitat oriental, i que fou vivent en els temps dels màrtirs i després també encara en els segles de pau, trobant-se'n al·lusions en les Actes dels Sants primitius i en les homilies dels Sants Pares, restant últimament reduïda als monestirs que la servaren com una de les més fèrvides imitacions de l'exemple del diví Mestre.

Avui la veiem reproduïda amorosament per l'Església, a Roma pel mateix Sant Pare i en les altres esglésies pel bisbe o el sacerdot, i pel rei en la seva cort.

DIVENDRES SANT. — En la diada d'avui, a Jerusalem es donava a la commemoració de la Passió un realisme commovedor. Ahir ja eren seguits en estacions nocturnals els llocs sants de la muntanya de les Oliveres i de Getsemaní, refent les escenes sagrades d'aquell preludi de la Passió; i avui en seguien els passos, anant de bon matí, també en processó, a l'església de la Creu, recordant la conducció de Jesús davant Pilat, i a visitar la columna de la flagel·lació, i dalt el Calvari a adorar el Fust sagrat,

llegint els textos evangèlics que es refereixen a aquells records dolorosos, pregant i salmejant amb l'ànima compungida i plorosa per la tragèdia divina que, hora per hora i per tots els indrets que passen, se'ls feia present.

Avui l'Església, plena de dol, es limita a congregar els fidels per commemorar la Passió i la Mort del Salvador, reproduint les antigues reunions cristianes en què no es celebrava el Sacrifici eucarístic, tipus de les mateixes sinaxis o assemblees dels jueus en llurs Sinagogues, d'on aquelles eixiren.

La litúrgia d'aquest matí fins ens ofereix l'ordre exacte de les reunions sense Eucaristia: lectures alternades amb cants i seguides de pregàries per les necessitats de l'Església. Vinguda de Jerusalem, s'hi afegí l'Adoració de la Santa Creu, i es completà amb la Missa de Presantificats, reduïda a la sola Comunió, que practicava molt sovint en aquest temps l'Església grega.

Les cerimònies són augustes i extraordinàries. A l'altar, la mateixa nuesa de l'Ofici de Tenebres. La Creu, amb un vel morat, en mig de ciris de cera groga i sense encendre. El Celebrant i Ministres, amb ornaments negres, senyal de dol per la Mort de Jesús, i els Acòlits, sense cirials ni encensers.

L'Estació litúrgica a Roma és a l'església de Santa Creu de Jerusalem, a la qual la santa emperadriu Elena féu ofrena de les relíquies de la Passió que trobà a Jerusalem, entre les quals hi ha la Santa Creu on fou clavat Nostre Senyor Jesucrist.

Avui és Sant Joan el qui ens ofereix la història emocionant de la Passió. Aquest evangelista és un dels testimonis de la divina tragèdia: fou un dels deixebles escollits per a orar amb Jesús a Getsemani, i el veiem al peu de la Creu amb la Mare Santíssima del Salvador. La seva relació aporta encara nous episodis als exposats pels tres primers evangelistes, entre altres: la noble espontaneïtat amb què Jesús s'avençà als jueus a l'hort de l'agonia; molts dels detalls de l'interrogatori de Pilat, per exemple, sobre la naturalesa del regne del Crist; l'entendridora escena de l'*Ecce Homo*; el cop de llança al costat... L'autor sagrat té cura també de seguir l'ordre cronològic dels fets, i la seva relació és tota espiritual, en el sentit que l'evangelista ens fa llegir en la vida interior del Verb encarnat i contempla la Passió com una glorificació real del Salvador, havent estat nomenat, sota aquest aspecte, l'"evangelista del Fill de Déu".

La cerimònia de l'Adoració de la Creu procedeix de Jerusalem on de bon matí els cristians la celebraven al Martyrium, en el mateix Calvari, desfilant davant la relíquia sagrada de la Creu, inclinant-se i besant-la.

Abans de l'Adoració, es fa l'ostensió solemníssima en tres manifestacions progressives, significant-se amb aquestes la successiva propagació de l'Evangeli per tot el món.

Mentre es fa l'Adoració, es canten els *Improperis*. Alternen amb les estrofes dels mateixos les respostes del poble cantant el Trisagi, com una compensació dels planys del Redemptor, i es canta en llatí i en grec, representant les dues grans Esglésies del món unides en una sola fe. Aquest és un moment verament dramàtic i intensament emotiu, i que algú opina procedent de la litúrgia penitencial, per

les al·lusions al cristià pecador, representat pel poble jueu.

A l'acabament es canta l'himne *Crux fidelis*, de Sant Tomàs d'Aquino, piíssima lloança a l'arbre sagrat, trofeu de la Passió del Redemptor.

A la tarda d'aquest dia, a Jerusalem prosseguint el viu realisme que donaven a la commemoració dels misteris d'aquests dies, honoraven l'enterrament de Jesús, anant a l'*Anastasia*, i allí es llegia el passatge evangèlic on Josep d'Arimatea sollicità el Cos del Senyor i el posà en un sepulcre nou, havent-hi després una oració i Missa, i restant molts en vetlla fins a la matinada següent.

En la mateixa tarda del Divendres Sant s'acompleix la primera part de l'Ofici diví corresponent al Dissabte. Destinat aquest dia, per la seva remembrança històrica, a honrar la sepultura del Senyor, l'Ofici d'avui, bo i revelant els sentiments de tristor de la santa Església que ha romàs sense el seu Espòs, no té el deix d'afflicció profunda i inconsolable del Divendres Sant, sinó que fa pressentir ja el misteri de la Resurrecció pròxima amb anuncis de triomf i besllums de glòria.

DISSABTE SANT. — Antigament, en aquest dia, no es celebrava ni Missa de Presantificats. Ajuntant-se els cristians sols per a les altres pregàries, es preparava la solemnitat de la Vetlla pasqual, en la qual es contemplaria ja el misteri triomfal de la Resurrecció del Senyor.

Les reunions nocturnes, a què hem alludit en altres indrets, augmentaven d'importància i de concurs en les vetlles del dissabte al diumenge de cada setmana, pel record de la Resurrecció. A Jerusalem es celebrava en l'església d'aquest nom i quan el bisbe llegia la relació evangèlica de la Resurrecció es feia un gemegar i un plor tan general que els més insensibles no podien resistir. Cap vetlla, però, de totes les de l'any era tan plena d'emocions i de fervor com la vetlla de Pasqua. Era el mateix aniversari de la Resurrecció. La sagrada expectació d'aquest misteri, passatge gloriós del Crist a la vida, alè de salvació de la humanitat que peregrina pel món, omplia de simbòliques revelacions aquesta nit, fent palpitir els cors amb la sensació d'un renovellament universal.

La cerimònia de la Benedicció del Foc nou, de l'encens que havia de cremar-se i dels ciris que s'havien d'encendre en l'Ofici de la tarda tenia lloc diàriament en les antigues esglésies cristianes.

A Jerusalem, segons el testimoni d'Etèria, el foc es prenia a la mateixa cova del Sant Sepulcre, de la làmpara que hi cremava nit i dia, i s'hi produïa una encesa de llums que feia una *llum infinita*... El Dissabte Sant, la Benedicció del Foc nou deuenia d'un simbolisme enardidor, i des que es fixà com a ritu exclusiu d'aquest dia, el seu interès fou encara més viu.

Aquesta cerimònia pren nou sentit amb els altres símbols que la rodegen. Les llums de l'església són encara totes apagades, des del Divendres Sant, per figurar que han finit els temps profètics, i per donar relleu al Foc nou, que significarà l'arribada del temps de gràcia que inaugura el Crist amb la seva Resurrecció. En altre temps, els fidels, per tal de participar més a la significativa representació d'aquest ritu, extingien el foc de llurs cases abans d'anar a l'esglé-



JESÚS DIU ALS JUEUS: QUI DE VOSALTRES
ÉS NET DE PECAT

sia, i, en tornar, l'encenien amb una part del Foc nou que els era tramesa en aquell acte, com una penya de la Resurrecció del Senyor i estimul de renovellament de la vida cristiana.

La introducció de la Llum a l'església és també ricament simbòlica. El vestit blanc del Diaca, en contrast amb els altres colors penitencials, és un senyal de claror i d'alegria. La canya que duu a la mà, amb tres candelas al cim, figuren, respectivament, la Passió i la feblesa de la naturalesa humana de què es dignà revestir-se el Fill de Déu, i la Santíssima Trinitat, que reposa tota en el Crist. Es fan, en aquells moments de pendre del Foc la Llum que ha d'illuminar-nos, tres successives enceses, per mitjà d'un ciri auxiliar, i tres respectives ostensions de la Llum que acaba de fer-se, amb el clam cada vegada més ardit de *Lumen Christi!*, la Llum del Crist!, símbol anunciador de les tres divines Persones pel Crist: revelació del Pare per mitjà de l'Evangeli; del Fill, per l'Encarnació; de l'Esperit Sant, singularment en la institució del Baptisme.

El simbolisme material de la Resurrecció ha de fer-se efectiu en les ànimes. Amb el Crist ha de ressuscitar tot el món espiritual, suprema frisança del misteri d'aquest dia. A això s'ordenen la lectura de les dotze Profecies, síntesi de les grans revelacions de la Redempció, i la Benedicció de les Fonts baptismals, destinades a fer renéixer la humanitat, incorporant-la al Crist.

Antigament, quan el Baptisme era exclusiu d'aquest dia, les Profecies eren la darrera instrucció que rebien els catecúmens abans d'entrar al bany de salut. Ja abans de les cerimònies de la Benedicció del Foc nou i del Ciri pasqual rebien els darrers exorcismes, el ritu de l'*Ephpheta* o obriment dels sentits i el de la unció, feien renúncia a Satanàs, i deien la professió de la fe, recitant el Símbol que se'ls havia tramès el Diumenge de Rams.

La Benedicció de l'Aigua del Baptisme és d'institució apostòlica. A Roma assolí una majestat imponent, per la presència del Pontífex i la gran multitud de catecúmens que de tot el món acudien al Baptisme i de fidels que volien participar de les santes emocions d'aquesta nit, i per l'esplendor del lloc on la cerimònia s'acomplia, el regi baptisteri de Sant Joan de Latran, monument il·lustre de l'art cristià universal.

Era d'una gran solemnitat el moment d'administrar el bany baptismal a l'estol de catecúmens que l'havien sol·licitat. Aquests, despullats dels seus vestits, davallaven a la piscina, i es feia la triple immersió en honor de la Santíssima Trinitat, reproducció mística de la Resurrecció segons el testimoni de l'Apòstol: l'aigua era la tomba on es sepultava, com el Crist, el catecumen, i, com Ell, n'eixia restituït a la vida.

El Papa iniciava, només, l'administració del Baptisme, que continuaven els altres clergues. Els batejats, eixint de l'aigua i vestits novament, eren ungits pels preveres, rebien una vestidura blanca, senyal de la puresa interior adquirida, la qual portaven vuit dies, i després eren presentats al Papa qui els administrava la Confirmació.

Un piadós costum ve a cloure la solemnitat del Dissabte Sant, que indicarem només per ço com no és una pràctica general: la cerimònia del *Salpàs*. Fora de les ciutats grans, gairebé tots els pobles co-

neixen aquesta cerimònia, que ordinàriament, per l'absorció de temps que comporta la celebració dels misteris d'avui i la que ella suposa, s'avença ja als primers dies de Setmana Santa.

El *Salpàs* consisteix en què el sacerdot passa per totes les cases de la Parròquia, i posa a la llinda un poc de sal amb aigua beneïda — pròpiament l'aigua baptismal, extreta de les Fonts abans de la infusió dels sants Olis — pronunciant una fórmula d'oració.

El sentit d'aquesta cerimònia és purificar les cases i expellir-ne els mals esperits, recordança d'aquella sang d'anyell que el poble d'Israel, en el captiveri d'Egipte, posà d'ordre de Moisès sobre els llindars de llurs cases, en senyal de salvació quan passaria l'Àngel exterminador a donar la mort a tots els primogènits, homes i animals, del regne del Faraó.

PASQUA DE RESURRECCIÓ. — Arribem a la sagrada commemoració de la Resurrecció del Senyor, terme gloriós dels misteris de Setmana Santa pel Crist i per nosaltres. Ahir contemplàvem la mística reproducció de la Resurrecció en les cerimònies del Foc nou, Ciri pasqual i Fonts baptismals i pregustàvem el menjar del festí sagrat. Avui som a la celebració plena i exultant, tot vestit de festa, empaliat de llums i tornat melodia joiosa i vibrant.

El Senyor ha ressuscitat, ha dit l'Àngel en el sepulcre: i la terra s'ha commogut i ha respost amb el cant que eternalment ressona dalt el cel: *Alleluia!*

Més d'un cop el poder de Déu havia llevat a la mort les víctimes: el fill de la vídua de Naïm, la filla del príncep de la sinagoga, el germà de Marta i Magdalena; però mai com ara la víctima no havia estat tan preciosa i la burla tan cruel. A aquells els esperava una segona mort; el qui avui torna a la vida, és per no morir mai més. "El Crist, ressuscitat d'entre els morts no tornarà a morir; la mort ja no té imperi sobre d'ell". "On és, doncs, oh mort, la teva victòria? on és, oh mort, el teu fibló?" Ara és el Crist el qui té l'imperi sobre la mort: "Oh mort, jo seré la teva mort; oh tomba, jo seré la teva ruïna".

La Resurrecció del Crist és també la resurrecció nostra. Resurrecció corporal, a la fi del món, perquè Ell ha vençut la mort per a cada u de nosaltres: la tomba on semblaven esvair-se totes les il·lusions i esperances de la humanitat, ha devingut com una font de vida. "Si el Crist no ha ressuscitat, és vana la vostra fe."

Però, sobretot, i ja des d'ara, es fa la nostra resurrecció espiritual, perquè "el Crist ha mort per al pecat, i ara vivent viu per a Déu". El pecat era l'obstacle de la vida divina en nosaltres; avui el Crist ha vençut, amb la mort, el pecat i ha portat al món l'esclat d'una vida nova.

Així tots nosaltres, que som membres de Crist, hem pogut ressuscitar amb Ell, fent el trànsit de la mort a la vida, de les tenebres a la llum, del pecat a la glòria, destruint l'home vell i edificant l'home nou a imatge del Redemptor. És, sobretot, l'Església, personificació de tota la vida cristiana, la que segueix el seu Espòs en el trànsit gloriós, fent renéixer una fillada espiritual, traient-la de la tomba mística del Baptisme — Baptisme de l'aigua o de la penitència —, reproduint en llurs ànimes la vida mateixa del Crist.

El Crist immolat és, doncs, la nostra Pasqua. — Ara compendrem el misteri de la Passió. El gra de



LA RESURRECCIÓ DE JESÚS

froment, per devenir espiga ha de morir a la terra. Ara entendran els deixebles d'Emaús com "convenia que el Crist sofrís totes aquestes coses per entrar a la seva glòria". I així mateix nosaltres, que som l'heretatge del Pare celestial, cohereus amb el Crist, serem conglorificats amb Ell mitjançant la "compassió". "Si ens hem ajuntat als seus sofriments, també tindrem part en la seva glòria."

Resurrexi, diu el Crist, amb majestat solemne, en l'Introït de la Missa de la Dominica de Resurrecció: he ressuscitat. I amb Ell ressuscita tot el llinatge dels escollits, rodejat d'esplendors invisibles. Avui, verament és el dia més gloriós que han vist els segles. Un alè vivificant trasmuda totes les coses. "Aquest és el dia que ha fet el Senyor; exultem en ell i alegrem-nos."

La mateixa naturalesa apar associar-se al triomf del Crist i nostre: els camps són verds, als arbres hi neixen ja les fulles, els ocells travessen l'espai cantant i volant, l'aire és tebi i revenidor, el sol mateix, tipus radiant de Jesús triomfador, ja envia onades de llum més ardent sobre la terra.

Així mateix l'Església sembla que treu nova saba en la festa pasqual: Aigües baptismals, Sants Olis, Pa eucarístic, Llum, Foc, Encens, totes les energies han estat renovellades. Es una sensació de vida la que batega entorn nostre. Respirem-la a ple aire; obrim-hi els sentits, enriqueim-ne la nostra sang.

MIGUEL FITÓ I PITXOT, *Prev.*

(Fragment del Pròleg del llibre "Setmana Santa", editat per Foment de Pietat Catalana.)

Camí d'amor

A R. M.

(Imitació de *Ràims i Espigues*, de Verdaguer).

Jesús Redemptor
surt ara de vila:
doncs, on anirà,
doncs, on aniria?
Va a un pujol veí,
que l'Amor l'hi crida.

Jesús Redemptor
de pressa camina:
doncs, qui el seguirà,
doncs, qui el seguiria?
El camí és prou dur,
mes Ell no es fatiga.

A mitjan camí
l'encontra Maria:
—On va el meu Jesús,
Sol que m'illumina?
—Mon Cor no pot més
l'Amor no té fita:
per l'Home infeliç
vaig a dar la vida!

JAUME GARCIA, C. O.

Quaresma de 1928.

Aquest número ha passat per la censura governativa

SETMANA SANTA

Text llatí
i català



Traducció i notes rubricals
de Mn. Josep Forn, Prev.,
pròleg de Mn. Miquel Fitó, Prev.



Foment de Pietat Catalana

Duran i Bas, 11
Barcelona

Companyia Transatlàntica

VAPORS CORREUS ESPANYOLS

Serveis Regulars

RAPID } Espanya-Nova York
 DIRECTE } 9 expedicions a l'any.
 RAPID: Nord d'Espanya a Cuba i Mèxic
 16 expedicions a l'any.
 EXPRESS: Mediterrani i l'Argentina
 14 expedicions a l'any.
 LINIA: Mediterrani-Cuba-Mèxic-Nova Orleans
 14 expedicions a l'any.
 " Mediterrani, Costa Firme i Pacífic
 11 expedicions a l'any.
 " Mediterrani a Fernando Póo
 12 expedicions a l'any.
 " a Filipines
 3 expedicions a l'any.

Servei tipus Gran Hotel. - T. S. F. - Radio-
telefonía. - Orquestra. - Capella, etc., etc.

Per informes, a les Agències de la Companyia
en els principals ports d'Espanya. A Barcelona
oficines de la Companyia: Plaça Medinaceli, 8



NO POT MANCAR EN CAP CASA

LA PARAULA CRISTIANA

Revista mensual: 100 pàgs. de text

Subscripció: Un any, 25 ptes.

Mig any, 15 ptes.

Número solt, 2'50 ptes.

Administració: C. dels Angels, 22 i 24
BARCELONA



Plaça de Catalunya, 12-13—Ronda Sant Pere, 2
BARCELONA

SITUACIÓ ÚNICA :: CONFORT MODERN

Salons especials per a banquets
i festes - 130 habitacions totes
amb servei d'aigua corrent, i ca-
lefacció i telèfon interurbà

Cent banys privats

PREUS MODERATS

Direcció telegràfica: VICTORIAOTEL



EL MILLOR MATERIAL PER A COBERTES

en sa forma ondulada CANAleta; en tamany de 120 x 75, 185 x 114 i 250 x 114 cms.

DIPÓSITS, TUBS I CANALS per a desaigües; TUBERIA per a conduccions a pressió
ESPATLLES I ARTESONATS DE KOR, per a decoració

BARCELONA

URALITA, S. A.

MADRID

Plaça Antoni López, 15.
Telèfons 1644 A.-545 A.

SUCURSALS I AGÈNCIES en les principals ciutats de la península

Plaça de les Saleses, 10
Telèfon 32648

XARABE PUIG

Exigiu l'adjunta marca registrada

XAROP PUIG

preparat per Z. Puig.—RIPOLL

Antiga i acreditada preparació per a combatre les pulmonies, bronquitis, catarros, tos i totes les afeccions de l'aparell respiratori.

Seixanta anys d'èxits continus.

De venda: en totes les farmàcies i centres d'específics.

Acadèmia Cots

Direcció general: Portal de l'Angel, 10—BARCELONA

FUNDADA EN 1879

Telèfon 5041 A.—Apartat 782

CLASSES SELECTES separats els dos sexes per diferents pisos i escales

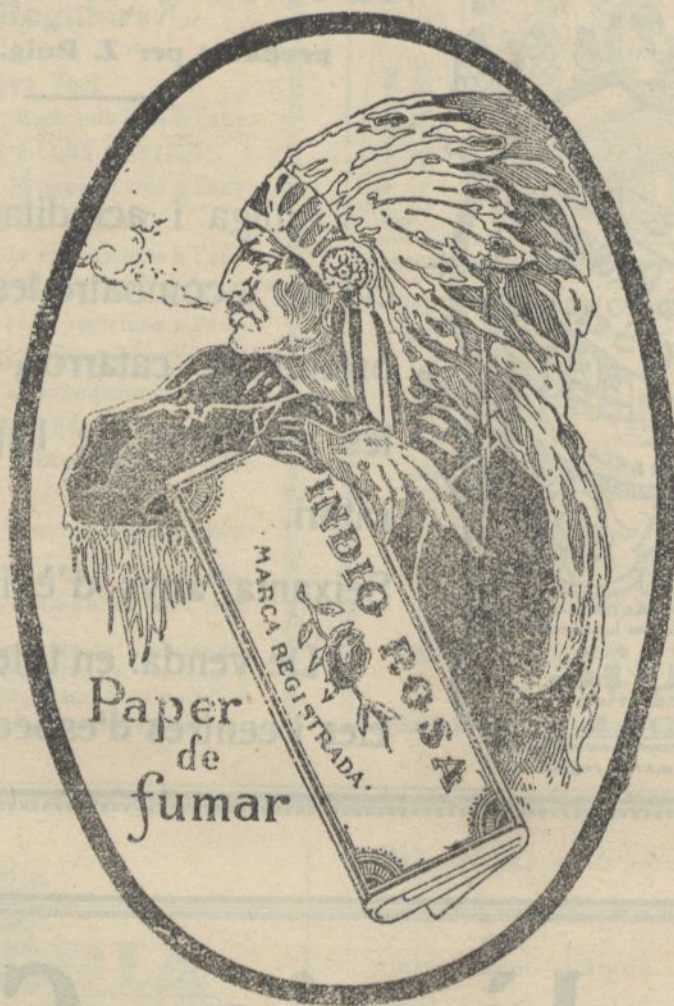
COMERÇ - IDIOMES

Procediments eminentment pràctics

CLASSES GENERALS, QUOTA MODICA

Constantment l'ACADEMIA COTS rep demanda d'alumnes per ocupar bones places.

ASSIGNATURES: Teneduria.—Càlcul.—Lletra comercial.—Correspondència.—Mecanografia.—Taquigrafia.—Francès i Anglès.—Alemany.—Classificació i Arxiu.—Alts estudis comercials.—Ortografia.—Dibuix industrial.—Linguòfons.—Màquines de calcular, etc.



Les millors marques de cigarretes havanes
i egípcies són elaborades amb paper

Indio Rosa

Demaneu-lo en tots els estancs

FRANQUEO CONCERTADO

ATESES A. G.—Provença, 187.